BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin ışçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 146 ► Mart / Adar 2004 ► Fiyatı: 750.000 TL

Yeni bir dünya mümkün...

Sosyalizmde!

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P &Yazışma Adresi: K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.geocities.com/bolsevik_partizan
E-Mail Adresi: h.inan@wanadoo.fr · **Tel. & Fax:** 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 750.000 TL, £ 1.50, 2 EURO

YEREL SEÇİMLER VE BİZ...

YEREL SEÇİMLERİN ÖNEMİ...

Yerel seçimler geliyor. Türkiye-Kuzey Kürdistan genelinde yerel yönetimler Mart sonundaki seçimlerle belirlenecek. Binlerce belediye başkanı, onbinlerce muhtar, yüzbinlerce belediye meclisi üyesi belirlenecek.

Belirlenecek seçilmişler sayısı açısından bu seçimler en büyük seçimler, genel seçimlerden de önemli seçimler. Fakat Türkiye'nin idari yapısı, yerel yönetimlerin yetki ve görevleri, merkezi yönetim yerel yönetim ilişkileri bilindiğinde, seçilmişlerin sayısı bakımından "en önemli" olan bu seçimlerin gerçek önemi-önemsizliği çıkar ortaya.

Faşist-kemalist TC devleti bugün bütün dünya devletleri içinde en merkezi olan devletlerden biridir. Öyle ki atanmış bürokratların yönetimindeki merkezi devlet kurumları, seçilmiş yerel yöneticileri, veya yerel yönetim organlarını, veya yerel yönetim organlarının bir bölümünü gerekli gördüklerinde "azledip", yerine devletin güvendiklerini atayabilirler. Yerel yönetimlerin, gelir giderleri merkezin denetimi altındadır. Mali bağımlılık yoluyla

merkezi yönetim, yerel yönetimleri hizmet veremez duruma getirebilir vs. Yani yerel yönetimler üzerinden, devletin merkezi politikası dışına çıkıp merkezi devletten bağımsız, ona rağmen bir siyaset izlemek, yerelde ne kadar güçlü olursanız olun mümkün değildir. Şimdi parlamentoda neredeyse tek başına anayasayı değiştirecek bir çoğunluğa sahip AKP hükümeti ile; merkezi devlet aygıtını elinde bulunduran yerleşik kemalist bürokrat kesim arasında bir iktidar dalaşı yürüyor.

Bu dalaşta AKP kendi iktidar yürüyüşünde güçlenebilmek için devlet yönetiminde merkezin neredeyse sınırsız yetkilerini biraz sınırlama, yerel yönetimlerin yetkilerini biraz arttırma anlamına gelen bir "reform" paketi geçirmeye çalışıyor. Özal döneminden bu yana sözü edilen "Kamu Yönetimi Reformu" yasa tasarısı bu yasada yapılmak istenenin özüne karşı olan "devlet" gücünün, yani kemalist bürokratların ve onların meclisteki temsilcisi konumunda olan CHP'nin müdahaleleri ile kuşa döndürülmüş durumda. Yeni yasa tasarısında yerel yönetimler için öngörülen yetki genişlemesi ve merkez için öngörülen yetki daraltılması olağanüstü sınırlı. Yani yasa çıktığında sonuçta "dağ fare doğurdu" biçiminde bir yasa olacak. Fakat bu kadarı bile "merkezci"leri kızdırmaya yetti, yetiyor.

Biz yerel seçimlere karşı tavrımızı belirlerken yerel seçimlerde seçilecek olanların yetkilerinin olağanüstü sınırlı olduğunu bilince çıkartmalıyız.

Bunun böyle olduğu bir ülkede, yerel seçimlerde seçim kazanıldığında, merkezden bağımsız bir "yerel yönetim" ve "yöneticiliğin" mümkün olacağını söylemek, objektif olarak en baştan seçmeni kandırmaktır.

Yerel seçimlerde kazanılacak başarılı sonuçlarla, yerelde merkezden bağımsız bir siyaset yapılabilmesi mümkün değildir. Bu eğer bilinçli yalan değilse, hayaldir.

Yerelde merkezden bağımsız bir siyaset mümkün olmadığı gibi, yerel seçimlerde kazanılacak bir başarının ülkenin genel siyasetinde köklü bir değişikliği beraberinde getirmesi vb. de söz konusu değildir. Çünkü merkezi siyaset yerel yönetimlerde değil, merkezde belirlenmektedir. Bu bağlamda da önemli olan seçimler, yerel yönetim seçimleri değil, genel parlamento seçimleridir.

SEÇİM TAKTİĞİNDE ÇIKIŞ NOKTALARI:

Yerel seçimler konusunda devrimci bir taktik önce Türkiye'de yerel seçimlerin bu konumunu dikkate almak zorundadır.

Türkiye'deki durumu dikkate alan bir devrimci seçim taktiği, yerel seçimlerde bu yüzden bu seçimlerin önemini abartan, bu seçimlerle çok şeyler değiştirilebilirmiş görüşlerini yaygınlaştıran bir tavrı red etmelidir.

Yerel seçimlerin önemi, seçilecekler açısından en çok sayıda seçilen ve adayın katılacağı seçimler olmasındadır. Seçimler dolayısıyla insanların siyasete katılımı bu seçimlerde –kendi yerel

dertleriyle de ilgili olarak– çok daha geniş olmaktadır. Bu, bu seçimlerde kitlelere doğru siyasetleri taşımanın, kitleleri bilinçlendirme, onları doğru görüşler temelinde örgütleme faaliyeti için fırsatların yoğun olması anlamına gelir. Devrimci taktik bu fırsatlardan yararlanmayı görev bilmelidir. Seçimlerde amaç, şu ya da bu kuruma girmekten önce, kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesini yükseltmektir.

YEREL YÖNETİMDE DEVRİMCİ FAALİYET NEDİR?

Tabii ki, yerel yönetim seçimlerinde, eğer şu veya bu yerel yönetim kurumuna devrimci insanların seçilme imkânı varsa, bu imkânları zorlamak da doğrudur. Yerel yönetimlerde devrimcinin yapacağı şudur: Söz konusu yerelin insanlarının somut sorunlarının (konut, yol, elektrik, gaz, alt yapı hizmetleri, okul vb.) onların lehine çözümlenmesi için sürekli projeler üretmek, bunların gerçekleşmesi için peşini izlemek. Yani somut reformlar için, içinde bulunulan kurumda somut mücadele yürütmek. Yerel yönetime devrimciyi seçip gönderen insanlar, kendilerinin o yerel yönetimde bir avukatları olduğunu bilmeli, her an o avukatlarına ulaşıp onun üzerinden önerilerini yönetim kurulu içine taşıyabilmelidirler. Yerel yönetimde seçilmiş temsilci olarak yer alan devrimci kişi, sürekli olarak kendini seçenlere bilgi vermeli, rapor sunmalı ve onu seçenlerin güvenini yitirdiğini gördüğü anda görevi bırakmaya hazır olmalıdır.

Yerel seçimlere katılan adaylar en baştan seçmenlere –bu yasal olsun olmasın– düzenli aralıklarla sürekli bilgi verme ve güvenin yitirilmesi halinde görevden çekilme taahüdü vermelidir.

Yerel yönetimde seçilmiş olarak yer alan bir devrimci, yerel yönetimler üzerinden gerçek anlamda reformlar yapılamayacağının bilincindedir. Bu ama onu reformlar için somut çalışma yürütmekten alıkoymamalıdır. O gerçek anlamda işçilerin emekçilerin lehine reformların mümkün olmadığını, reformlar için sonuna kadar mücadele ederek işçi ve emekçi kitlelere göstermelidir. Devlete ve yerel yönetimlere kitlede olan güvenin yıkılmasının, onların gerçek yüzünün geniş kitlelerce kavranmasının tek yolu "kitlelerin kendi öz siyasi tecrübesidir." İşçiler-emekçiler kendi lehlerine köklü reformların bu sistemde gerçekleşmesinin mümkün olmadığını, kendi tecrübeleriyle yaşamak görmek zorundadır. Devrimci için reform çalışması bir amaç değil, kitleleri bilinçlendirmenin, uyandırmanın, örgütlemenin bir aracıdır. Devrimci aynı zamanda reformlar için kurum / yönetim içinde ve üzerinden mücadele yürütürken bu mücadelenin gerçekte işçilerin emekçilerin mücadelesi olduğunun bilincinde olarak, sürekli olarak onları doğrudan kendi sorunları için kendi öz örgütleriyle mücadele etmeye teşvik etmelidir.

Örneğin su sorunu var. Devrimci, bir yandan yerel yönetim içinde ve üzerinden getirdiği projelerle, yerel ve merkezi yönetimin sorunu çözmesi

için bütün kanalları zorlarken, aynı zamanda yerelde işçi ve emekçilerin somut bir sorun temelinde –burada örneğin su getirilmesi– öz örgütlenmesi ve onların sürekli eylemliliği için çalışır. Kitlelere, siz merak etmeyin sizin için bu sorunu biz çözeceğiz biçiminde yaklaşan, kitleyi kendi mücadelesi için örgütleyecek yerde, onun adına iş yapmayı öneren bir çizgi, gerçekte devrimci bir çizgi değildir.

Yani amaç haline getirilmeyen tutarlı bir reform mücadelesi; kitlelerin doğrudan yönetime katıldığı bir yönetim anlayışı ve mücadelenin kitle adına değil, kitlelerin mücadelesi olması gerektiğini savunan uygulayan bir kitle çizgisi... Yerel yönetime seçilecek devrimcinin yapması gerekenler budur. Yerel yönetimler için seçilmesinde yarar olan ve desteklenmesi gereken adaylarda aranması gereken özellikler bunlardır.

ANDAKİ GENEL SİYASİ DURUM VE YEREL SEÇİMLER

Devrimci taktik bunlar dışında tabii ki andaki genel siyasi durumu, güç dengelerini vb. de göz önüne almak zorundadır.

a) Devrimcilerin durumu.

Soruna bu açıdan yaklaşıldığında şunları tespit ediyoruz:

– Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devrimci örgütlerin kitlelerle bağı ve kitle içinde etkisi olağanüstü sınırlıdır.

Seçimlerde devrimci kesimin etkilediği kitle % 1'lerle ölçülebilecek, seçim sonuçları açısından genelde önemi olmayan bir büyüklüktür.

Devrimci taktik bu gerçek zayıflığın bilincinde belirlenmelidir.

Bu şu demektir:

a) Devrimcilerin taktik ittifaklar konusunda yaptırımcı olabilecek bir güçleri yoktur. Karşıdevrimin iç çelişmelerinden yararlanmak için taktikler geliştirme konusunda manevra alanları çok dardır.

b) Devrimcilerin seçimlere katılması daha çok kitlelerin siyasete katılmasından yararlanmak amacıyla, ajitasyon-propaganda biçiminde olabilir.

c) Devrimciler yerel seçimlerde seçim konusu olan kurumlara seçilme şansı olan yerlerde –kendi aralarında ittifaklar yaparak aday da gösterebilirler– gösterdikleri adayın seçilmesi için de sonuna dek çalışırlar.

b) Sol adına konuşanlar içinde reformist kanat.

– Sol adına konuşanlar bağlamında, devrimcilerin eşite yakın şartlarla ittifak yapabilecekleri reformcu bir sol söz konusu değildir.

– Reformcu solun EMEP / ÖDP / SDP kesiminin toplam oy oranı % 2 civarındadır. Bunların da tek başlarına oynayacakları önemli bir rol yoktur.

– Reformcu solun DEHAP tarafından temsil edilen ve özellikle Kürdistani oyları alan kesimi, reformcu solun kitlesel açıdan en önemli kesimidir. % 6-7 civarında oy potansiyeli olduğu görülmüştür.

Fakat bunlar da bir yandan TC'nin gücü olmaya talip bir siyaset yanında,

"yerel yönetimler" bağlamında, sanki merkezden bağımsız bir yerel siyaset mümkünmüş hayalleri yayan bir propaganda ile seçime girmektedir.

Reformcu sol, üstüne üstlük "sol birlik" adına kemalist / devletçi SHP ile de blok kurmuştur.

Bu kesimin özellikle Kuzey Kürdistan'da ve kimi Kürdistanlı nüfusun yoğun olduğu büyük kent beldelerinde belediye, belediye meclisleri, muhtarlıklar kazanması beklenmelidir.

Bu kesim devrimcilerden de destek talep etmektedir. Destek talep edilen program, devrimcilerin destek verebileceği bir program değildir. (Bunun üzerinde özel olarak duracağız.)

– Bu kesimin alacağı toplam oy oranı, bu kesimin tek tek partilerinin genel seçimlerde aldığı toplam oy oranına yetişmesi çok zordur. Bu yerel seçimlerin genel konumu bilindiğinde anlaşılır bir şeydir. Yerel seçimlerde seçmen öncelikle kendisine hizmet getirebileceğini düşündüğü partilere ve adaylara yönelir. Bu bağlamda iktidar partileri hemen her zaman genel seçimlere göre avantajlıdır.

c) Diğer "sol".

– Sol adına ortaya çıkan CHP gerici ve tutucu devlet partisi konumundadır. Fakat kemalistlerin oylarının yöneleceği birinci parti –meclisteki tek "sol" parti olması nedeniyle de–, bu partidir.

Bu parti seçimi bir "laik-kemalist", "şeriatçı" seçimine dönüştürmeye, antiemperyalist tüyler takınmaya vb. soyunmuştur.

Bu karşıdevrimci partinin gerçek yüzünün teşhiri devrimciler için önemli bir görevdir.

Reformist sol bu teşhire yönelecek yerde, CHP ile sol birlik kurmaya çalışmış ve CHP bu "sol birliği", "DEHAP etnik siyaset yapıyor" gerekçesiyle red ettiği için "üzülmüş"tür. Ve SHP üzerinden de hâlâ bu partiyle ittifak aramaktadır.

– DSP devlet partisi olma konusunda CHP ile yarışmaktadır. Fakat yerel seçimlerde önemi yoktur.

– YTP, "sol" ile "liberalizmi" barıştırma buluşturma partisidir. Fakat onun da seçimlerde önemi yoktur.

– İP sol adına konuşan, sosyalizm adına konuşan, azılı kemalist, sosyalfaşist bir partidir. Bütün palavralarına rağmen seçimde bir önemi yoktur. Sonuçta CHP –isterse– ona yamanır.

– TKP, revizyonizmin bir bölümünün Sovyetler Birliği yıkıldıktan sonra yeniden biçimlenmiş partisidir. Hiç bir ittifaka girmeksizin kendi başına ve lafta komünizm propagandası ile seçime girmesi açısından ilginçtir. Genel seçimlerde aldığı 60 bin oy, bir çok insanın Komünizm ismine duyduğu sempatinin ifadesidir. Yerel seçimlerde seçim sonuçları açısından bir önemi yoktur.

d) AKP açısından seçimin önemi.

– Seçimler, AKP açısından çok önemlidir.

AKP seçimlerde hükümet olmanın tüm olanaklarını kullanacak ve seçimlerden mutlaka birinci parti olarak çıkacaktır. Genel seçimlerdeki oy oranını arttıracağı kesindir. Soru bu arttır-

manının ne oranda olacağı sorusudur .

Artma oranının büyük olması, bir yandan AKP'nin iktidar olma mücadelesinde ona avantaj sağlarken, diğer yandan fakat devlet iktidarını elinde bulunduranlar açısından da tehlike çanları daha şiddetli çalacağından mücadelenin sertleşmesini beraberinde getirebilir.

Seçimlere bunun dışında sağdan katılan partiler içinde GP-DYP-MHP-ANAP vd. leri yalnızca AKP'nin seçim zaferinin ne ölçüde geriletileceği açısından önem taşıyacaktır.

– Seçimler, merkezi düzeyde yine öncelikle iki parti, AKP ve CHP arasında; AKP'nin birinci, CHP'nin ikinci parti olacağı bir biçimde geçecektir.

– Seçimlerde başa güreşecek iki parti bağlamında, devrimciler açısından, birini diğerine tercih edecek; birinin birinci olmasını engelleme üzerine kurulu bir taktik geliştirecek bir durum yoktur.

Her iki parti, egemen sınıfların bugün iktidar için dalaşmakta olan iki kesiminin temsilcisidir.

Bu iki kesim de emperyalizmin uşağıdır, karşıdevrimcidir, işçi düşmanıdır, halk düşmanıdır...

Biri kendini halka "laik demokratik cumhuriyet" adını verdiği kemalist faşist diktatörlüğün sürmesi için desteğe çağırmakta, diğeri ise "müslüman demokrat, batıyla islamı birleştiren model Türkiye" için destek talep etmektedir.

Bu her iki modelin de işçiler ve emekçiler açısından diğerine tercih edilecek yanı yoktur.

DEVRİMCİ TAKTİK

Bütün bunlar göz önüne alındığında, ortaya devrimciler açısından doğru taktik çıkar:

– Devrimciler bu yerel seçimlere, halka doğruları anlatan ajitasyon-propagandayla, bütün güçlerden bağımsız olarak katılmalıdır.

– İttifak siyaseti devrimcilerin, devrimci bir temelde bir ittifak siyaseti olarak düşünülmelidir.

– Devrimci ittifak içinde de her grup için tam bir ajitasyon-propaganda özgürlüğü olmalıdır.

– Seçime katılan hiç bir güce kuyruk olunmamalıdır.

• • • •

"Sol güç birliği" konusunda tavır

Bilindiği gibi yerel seçimler için Ocak 2004 sonu kurulmuş bir "güç birliği" var.

Bu güçbirliği kamuoyuna yayınladığı deklarasyonda; *"Emekten, demokrasiden, barıştan, özgürlükten yana olan partiler olarak bizler, 28 Mart 2004 tarihinde yapılacak olan yerel yönetim seçimlerinde demokratik, bağımsız bir ülke, halkçı katılımcı yerel yönetimler için demokratik bir seçenek yaratmak üzere bir araya gelmiş bulunuyoruz."* diyorlar. (Bütün alıntıları sözkonusu deklarasyondan aktarıyoruz.)

Birbirine "emekten, demokrasiden, barıştan özgürlükten yana" payesini veren ve halka da hep birlikte öyle olduklarını açıklayan partiler içinde ör-

neğin SHP var. Ve SHP ile DE-HAP'ın ayrıca özel anlaşması var.

SHP emekten, demokrasiden barıştan özgürlükten yana... Bu partinin başkanı Murat Karayalçın, Çiller başbakanken, başbakan yardımcısı idi. SHP açıkça kemalist bir parti! Kemalizm faşizmin Türkçesi! Ve bu parti "emekten, demokrasiden barıştan, özgürlükten" yana! Eğer bu halkı kandırmak değilse nedir? CHP bu ittifaka gelse, o da bu deklarasyona imza atacak. O da "barıştan, özgürlükten, demokrasiden, emekten yana parti" olacak... CHP'nin gelmemesi bu ittifakın istememesinden değil, çok istediler. Ama CHP reddetti!

Devamen; *"Halkımız laik ve şeriatçı kamplaşmasının kıskacına mahkum değildir. Demokratik güçbirliği halkımızın kendi alternatifidir. Emeğin, toplumsal barışın, demokrasinin egemen olduğu bir Türkiye umudu artık yanıtsız kalmayacak."* diyorlar.

Laik / şeriatçı kamplaşmasını yapan kim? Derin devlet. Siyasi alanda öncelikle onun partisi CHP ve diğerleri. AKP böyle bir kamplaşma olmadığını ispat için neredeyse kendi kendini inkâr noktasına kadar ilerliyor. Bu kamplaşma yani bir kesim tarafından dayatılan bir kamplaşma. Ve fakat halkımızı buna mahkum etmeme iddiasında olanlar, bu kamplaşmanın gerçek suçlularını, devleti, CHP'yi hedef almıyor! Nedenini aşağıda göreceğiz, çünkü sonuçta kendileri de bu kamplaşmada devlet yanında!

"Emeğin, toplumsal barışın ve demokrasinin egemen olduğu Türkiye umudu" eğer bu güçbirliğine kaldıysa, vay o umudun haline. Bu "güçbirliği" halk adına değil, ancak kendi adına konuşma hakkına sahiptir.

"Güçbirliği halkın iradesidir. Biz bu iradeye evet diyoruz. Halktan yana olduğunu söyleyen herkesi bu iradeye evet demeye çağırıyoruz" diyerek devam ediyorlar.

Biz soruyoruz. Hangi hakla "halkın iradesi" olduğunuzu iddia ediyorsunuz. Size oy verenler / verecekler dışında kimseyi temsil etmiyorsunuz.

Ardından, laik ve şeriatçı kamplaşması kıskacı dışına çıkmaktan söz edenlerin, bu güçbirliğini neden kurduklarının açıklaması geliyor:

"AKP iç ve dış çıkar çevrelerinin desteği ve antidemokratik seçim yasaları sayesinde (Bu partiler de bu antidemokratik seçim yasalarıyla seçimlere katıldılar, yeterli oyu alsalardı o antidemokratik seçim yasaları temelinde bugün mecliste olacaklardı, yani oyunun kurallarını baştan kabul etmişlerdi, kaybedince kuralların yanlış olduğunu keşfettiler. BN) *3 Kasım genel seçimlerinde birinci parti oldu. Şimdi halkımız % 34 oyla mecliste çoğunluğu alan AKP'nin bu seçimlerde tüm yerel yönetimleri ele geçireceği kaygısına kapıldı.* (Aslında kaygıya kapılan derin devlet yanında bu güçbirliği. Ama halkın iradesini temsil ediyorlar ya, onun için kendi kaygılarını halkımız kaygılandı diye koyuyorlar. BN) *Demokratik güçbirliği bu kaygıları dağıtacak, seçmenin çaresiz olmadığını gösterecektir.*

28 Mart seçimlerinde halk AKP'ye karşı Demokratik Güçbirliğini iktidar seçeneği yapacaktır."

İşte güçbirliğinin gerçek nedeni. AKP'nin tüm yerel yönetimleri ele geçirmesi kaygısı. AKP'ye karşı alternatif sunma çabası. Yani esas dert AKP'yi engellemek.

Yani şeriatçı olarak adlandırılan AKP karşısında, laik devlet cephesinde savaşmak!

Gerçek konum budur.

Fakat burada da tutarsızlık vardır. Eğer sorun AKP'nin engellenmesi ise, o zaman AKP'nin karşısındaki esas güce destek verirsiniz. Aslında güçbirlikçiler, CHP'nin pazarlığa yanaşması şartlarında buna can da atıyor ama, CHP gönüllü değil.

"Güçbirliğini seçmenin iktidar seçeneği yapacağı" kendi kendine ajitasyondan öte bir anlam taşımıyor gerçekte.

Bu bağlamda önce yerel seçimlerdeki en büyük başarının bile kimseyi iktidar alternatifi yapmayacağı bilinmeli, ikincisi de yerel seçimlerde güçbirliğinin büyük başarı beklentisinin boş hayal olduğu bilinmeli.

Güçbirliği, yerel seçim platformunda yerel yönetimle ilgili olarak yalnızca bir yerde tavır takınıp onun ötesinde genel siyasi laflar ediyor. Tavır takındığı yerde söylenilen şu:

"Merkezi iktidarın baskısından uzak, yerelde her konuda yetkilendirilmiş, seçilmişlerin yalnızca seçenlere hesap verdiği ve onlar tarafından görevinden alınabildiği bir yerel yönetim anlayışını savunuyoruz."

Bunlar gayet güzel şeyler, biz de savunuyoruz, da, acaba "merkezi iktidarın baskısından uzak... yerel yönetim" anlayışını bugün Türkiye'de pratiğe geçirmenin imkânı var mı? Yoksa bunun önündeki esas engel ne? Bunların söylenmediği yerde, birincinin söylenmesinin fazla anlamı kalmıyor.

Bu konuda devamla şöyle deniyor:

"Hükümetin getirdiği kamu yönetimi yasa tasarısı ise neo liberal ekonomik politikaları yerellere taşıyor. Yerel yönetimleri halka hizmetten alıkoyan, hizmetleri piyasalaştıran, ve özelleştirme yoluyla tamamen rant alanına aktaran, ancak parası olanın hizmet alabileceği yerel yönetim anlayışına son vermek için Yerel Yönetim seçimlerine giriyoruz."

Türkiye'de egemen kemalist bir devlet ve bunun yönetim anlayışı var. Bu yönetim anlayışı katı merkezci bir yönetim anlayışı. Yerel yönetimler, merkezi devletin yereldeki uzantılarından başka bir şey değil. Çizgi dışına çıkan zaten iş yapamaz, hizmet veremez hale getiriliyor veya değiştiriliyor. Yerel yönetimlerin "demokratikleştirilmesi", "şeffaflaşması" vb. önündeki temel engel ve temel saldırı hedefi bu egemen devlet politikası olması gerek. Fakat güya "tek demokratik alternatif" olma iddiası ile ortaya çıkan güçbirlikçilerin deklarasyonunda kemalist devlete tek laf yok. Hedef bu kemalist devletle iktidar dalaşında olan AKP hükümeti. Onun bu alanda getirdiği ve merkezi devleti belli ölçülerde geriletmeyi de amaçlayan ve fakat dayatılan uzlaşmalarla kuşa dönen yasa tasarısı. Kaldı ki, burada öngörülen ve güçbirlikçilerin karşı çıktığı özelleştirme, taşeronlaştırma AKP'nin siyaseti değil yalnızca. Türkiye'nin gerçek patronları olan emperyalist efendilerin Türkiye'ye da-

yattığı, Türkiye'deki tüm hükümetlerin uygulamak zorunda oldukları, bundan öncekilerin uyguladığı, bundan sonrakilerin de uygulayacağı politika! Fakat güçbirlikçiler bu politikayı da karşılarına alırken, adlandırdıkları hedef yine AKP hükümeti.

Bir kez daha ortaya çıkan gerçek, güçbirliğinin bir "anti AKP güçbirliği", bu güçbirliğinin seçim siyasetinin AKP'yi engelleme üzerine kurulu bir siyaset olduğu gerçeğidir. Yani "şeriatçı -laik" kamplaşmasının kıskacının dışına çıkma iddiasında olanlar, bu kıskacın içinde "laikçi" cephenin unsuru olarak ortaya çıkmaktadır.

Böyle bir deklarasyonla "emekten, özgürlükten, barıştan, demokrasiden" yana olduğu iddiası havada kalmaktadır. Bu deklarasyonda savunulan demokrasi, özgürlük vb. anlayışının "laikçi cephenin" anlayışlarından farkı nedir?

Farkı yalnızca DEHAP'ın bu deklarasyoncular içinde yer alması ve bu gruplaşmanın esas gücü olmasına bağlı bir farklılıktır. Güçbirlikçiler, diğer "laikçi" kesimin açık Türkçü, azgın şovenist tavırlarından değişik bir tavır içindedirler.

Ve deklarasyonda güçbirliği "Kürt sorununun demokratik çözümünde" kendini tek alternatif olarak sunmaktadır.

CHP bu güçbirliği ile ilişkiyi DEHAP'ın varlığı ve onun "etnik siyaset yaptığı" gerekçesi ile red etmektedir.

Hal böyle olunca, güçbirliğine verilecek oylar en azından bu noktada "laikçi" cepheye verilecek oylardan ayrı bir anlam bir olumluluk taşıyacak. Kürt sorununun bugünkü devlet siyaseti ile ele alınmasına, inkârcılığa, Kürt ulusuna karşı savaşa karşı oylar olarak da verilmiş olacaktır. Bu tabii ki önemli bir farklılık ve olumluluktur.

Hal böyle olmasına rağmen, devrimci ve komünistler açısından güçbirliğinin yaptığı genel "demokrasiden, barıştan, emekten, özgürlükten" yana güçler, güçbirliğini desteklemelidir çağrısına uymak doğru ve mümkün değildir.

Bu program yukarıda ortaya koyduğumuz gibi "demokrasi, barış, emek, özgürlük" programı iddiasına uymamaktadır.

YAPILMASI GEREKEN...

Yapılacak şey, devrimcilerin seçimlerde yerelde gerçekten devrimci bir siyaset izleyecek adayların kazanma şansı oldukları yerde –ki bu yerel seçimlerde ülke çapındaki % 10 barajı filan olmadığı için, en azından küçük kimi yerel alanlarda, belediye meclisi seçimlerinde, muhtarlıklarda vb. mümkündür– kendi adayları ile ortaya çıkmaları; kendi adaylarının olmadığı yerde –ki genelde olacak budur– de somut olarak adaylar içinde desteklenmesi doğru olan bir aday olup olmadığına bakmalıdırlar. Yerelde gerçekten yerelde yaşayan insanların sorunlarını yönetime taşıyacak, kitlelerin mücadelesini ilerletecek ve kitlelerle birlikte hareket edecek adaylar varsa, bunlar desteklenebilir. Hiç bir parti, hiç bir güçbirliği vb. desteklenemez.

11 Şubat 2004 o

EMPERYALİZM, KÜRESELLEŞME VE SAVAŞA KARŞI ENTERNASYONAL KONFERANS...

MUMBAI — 2004

INTERNATIONAL CONFERENCE
AGAINST
IMPERIALISM, GLOBALISATION &
WAR
14th & 15th JANUARY 2004
MUMBAI
Organised by CPI (ML)
and CPI (ML) Red Flag

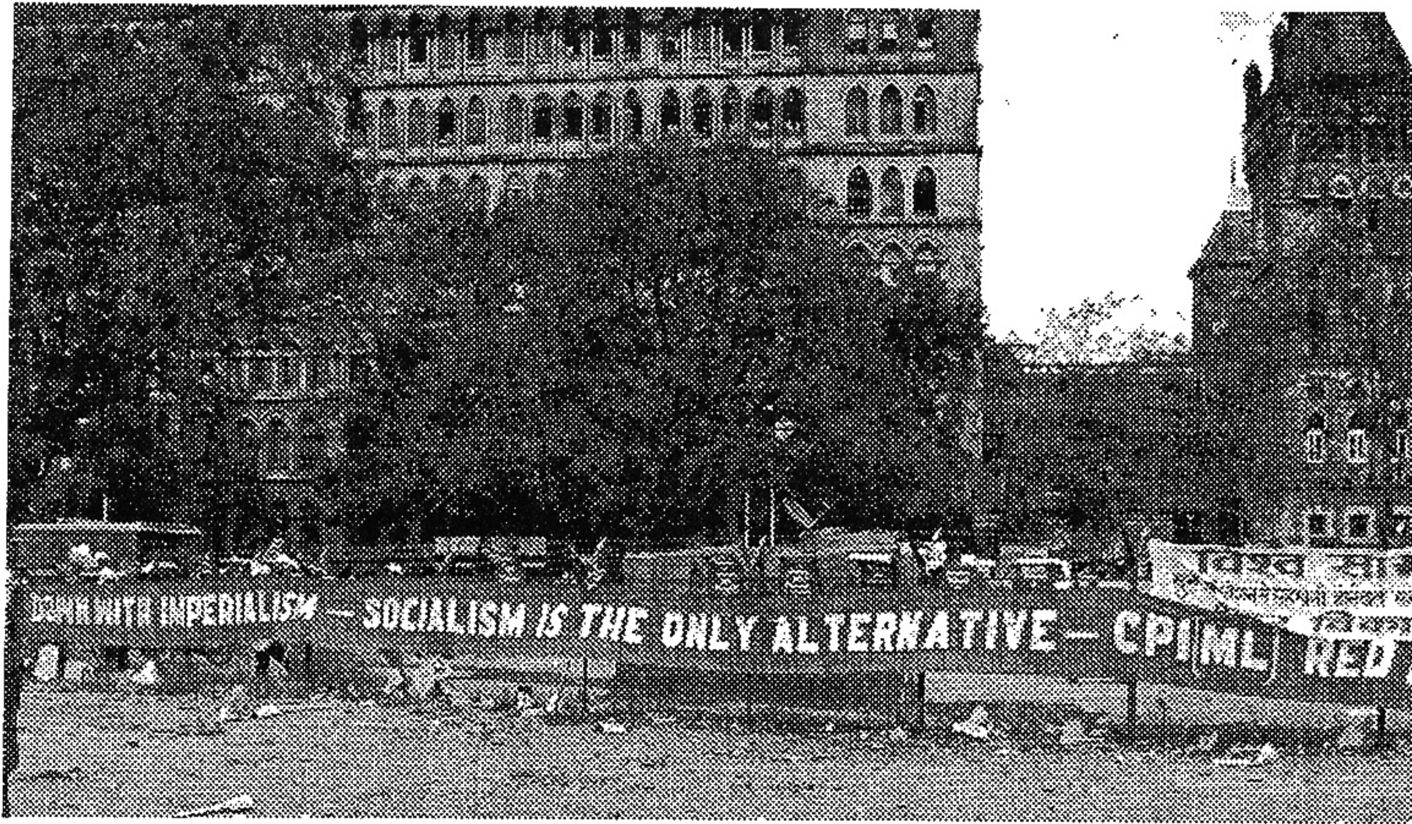
Okuyucularımızın önceden tanıdığı Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist (Kızıl Bayrak) 14 ve 15 Ocak 2004'de, Mumbai'de Hindistan Komünist Partisi/Marksist Leninist (HKP/ML) ile birlikte ortaklaşa bir Enternasyonal Konferans düzenledi.

Bilindiği gibi bu yıl Dünya Sosyal Forumu da (DSF) 16-21 Ocak tarihleri arasında Mumbai'de yapıldı.

HKP/ML (Kızıl Bayrak) ve HKP/ML ortaklaşa düzenledikleri "Emperyalizm, Küreselleşme ve Savaşa Karşı Enternasyonal Konferans"la, DSF'ye karşı komünistlerin ortak bir tavır geliştirmesine hizmet etmek istiyorlardı. Konferansla komünistlerin emperyalizm, küreselleşme ve savaşa karşı ortak bir çağrı çıkararak bu çağrı doğrultusunda DSF'ye ortak müdahale, ortak tavır amaçlanıyordu.

Konferans öncesinden fakat, Marksizm-Leninizm adına konuşan değişik güçlerin en azından devrimci kesiminin DSF'ye karşı tavır konusunda ortak bir tavırda birleşemeyecekleri belliydi. İçerikten bağımsız olarak, DSF'ye devrimci ve komünist propagandayla katılma ve DSF'deki reformist önderliğin içte müdahale ile teşhiri mi; yoksa devrimcilerin DSF'den bütünüyle ayrı, devrimcileri ayrı bir

alanda / mekanda yanyana getiren bir forum yoluyla, DSF'nin karşısına bir devrimci forumla çıkması mı konusunda iki ayrı yaklaşım, iki ayrı plan vardı.

Konferans düzenleyicileri, dünyanın her yerinden gelecek ve "biz başka bir dünya istiyoruz, başka bir dünya mümkündür" şiarı altında toplanan, onbinlerce –çoğu genç– insanın, forumun başını çeken reformist güçlere terk edilmesinin büyük bir yanlışlık olacağını düşünüyor; foruma devrimci / komünist güçlerin de –forum düzenleyicilerinden kendilerini net bir şekilde ayırarak– foruma kendi devrimci / komünist propagandası ile müdahale etmesi gerektiğini savunuyordu.

Buna karşı ise Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci güçlerden bir bölümü; DSF'nin yapıldığı günlerde, forumun yapıldığı kentte, alternatif devrimci bir karşı forum düzenleyerek reformist forumun devrimci alternatifini sunmak gerektiğini, devrimcilerin de bu alternatif foruma katılmaya çağrılması gerektiğini savunuyorlardı. Bu düşünce 2003 yaz aylarında Selanik'te yapılan "Selanik Direnişi" isimli toplantıda ortaya atılmış, daha sonra 20'ye yakın kitle örgütü "Mumbai Direnişi" isimli bir alternatif eylem düzenleme kararlarını açıklamıştı. Hindistan'dan HKP/ML (Halk Savaşı) grubu ve yine Hindistan'dan "Maoist Komünist Merkez"e yakın kitle örgütleri Hindistan'da "Mumbai Direnişi"nin esas düzenleyicileri idiler.

Ayrıca HKP/ML (Yeni Demokrasi)'ye yakın kitle örgütleri de, Mumbai Direnişi'ni de "kendini DSF'den yeterince ayırmadığı" yönünde eleştirerek, yine aynı tarihlerde bir başka "alternatif forum" (Antiemperyalist Konvansiyon) düzenlemişlerdi.

HKP/ML Kızıl Bayrak ve HKP/ML'nin ortaklaşa düzenledikleri Enternasyonal Konferansa Bolşevik

Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) de davet edildi. Biz Hindistan'da, DSF öncesinde böyle bir Enternasyonal Konferans düzenlenmesini sevinçle karşıladık ve yapılan davete uyduk.

Konferans öncesinde konferans düzenleyicisi iki örgüt (HKP/ML Kızıl Bayrak ve HKP/ML) "Enternasyonal Gelişmeler ve Marksist-Leninistlerin Önündeki Görevler" başlıklı bir yazıyı konferansa katılan örgütlere iletmişlerdi. Bizim "Emperyalizm, Küreselleşme ve Savaşa Karşı Konferans İçin Tezler"imiz; Almanya Marksist-Leninist Partisi (AMLP) adına Klaus Wallenstein'ın "Konferansa Katkı" isimli bir yazısı; Belçika İşçi Partisi "ABD militaristlerinin dünya hegemonyası girişimini durdurmak ve dünya sosyalizmini ilerletmek için emperyalistler arası tüm çelişmelerden yararlanalım" başlıklı bir yazısı ve ABD'den Ray O. Light'ın hem sağ oportünizme, hem de sol sekterizme karşı mücadele gerekliliğini savunan bir mesajı, konferansa katılan örgütlere önceden iletilmişti.

Konferans 13 Ocak günü, düzenleyiciler adına, HKP/ML Kızıl Bayrak MK Genel Sekreteri K. N. Ramachandran'ın yaptığı açılış ve selamlama konuşmasıyla başladı. Ramachandran konuşmasında Dünya Komünist Hareketi'nin birliğinin sağlanmasının komünistlerin önünde duran en önemli görev olduğunu; DSF'nin Mumbai'de yapılacağı belli olduktan sonra, bu bağlamda enternasyonal bir konferansta komünistleri yanyana getirerek onların ortak tavır geliştirmesini sağlama fikrinin doğduğunu, konferansın bu fikrin hayata geçirilmesi olduğunu açıkladı.

Konferansa doğrudan delegasyonlarla katılan örgütler şunlardı:

Hindistan'dan: Düzenleyici iki örgüt. Bu iki örgüt bir süreden beri bir yandan birlik görüşmelerini sürdürürken, diğer yandan şimdiden ortak eylemler düzenliyor. Bu konferans da bu ortak eylemlerden biri.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'den: Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) ve Emek Partisi. (Emek Partisi'nin çoğunlukla Mao Zedung Düşüncesi savunucusu, ya da en azından Mao'yu bir bütün olarak büyük bir ML olarak değerlendirenlerin düzenlediği böyle bir konferansta yer alması ilginç bir olguydu. Bunun kuşkusuz bu konferansın hemen ertesinde DSF'nin de Mumbai'de toplanacağı olgusuyla bağı vardı. Konferansa katılan örgütlerin bir bölümü aslında DSF'ye bir türlü katılmak için Mumbai'ye gelmişlerdi. Bu arada var olan başka konferanslara da katıldılar.)

Almanya'dan: Almanya Marksist-Leninist Partisi (AMLP)

Belçika'dan: Belçika İşçi Partisi (PTB)

Nepal'den: Nepal Komünist Partisi (Birlik Merkezi-Mashal)

Filipinler'den: Filipinler ML Partisi (Bu parti 1983 de –kendi verdikleri bilgiye göre– bizim birlikte çalıştığımız Filipinler Komünist Partisi MK tarafından partiden tasfiye edilenlerin kurduğu bir parti.

Ayrıca "Yunanistan Komünist Ör-

gütü" (Eski Asynechia) konferansa bir delegasyonla katılacağını bildirmişti. Fakat konferansa yetişemedi.

• • • •

Bu örgütler dışında, konferansın birinci günü öğleden sonra Fransa'dan Devrimci Komünist Liga (DKL) adlı örgütün bir delegasyonu (Bu örgüt Fransa'nın en büyük troçkist örgütü. Son başkanlık seçimlerinde adayı 3 milyon oy alan örgüt. Bu örgütün temsilcisi yaptığı konuşmada, önce ML'lerin düzenlediği böyle bir konferansta bir troçkist olarak kimliğini gizlemek zorunda kalmaksızın konuşabilmesinin bir ilk olduğunu ve bundan duyduğu memnuniyeti anlattıktan sonra, devrimcilerin görevinin birbirlerini yemek yerine, kitleleri onların olduğu yerden alarak kazanmak olduğu vb. içerikli bir konuşma yaptı. Sonra konferansın devamını beklemeden çekip gittiler. Aslında DSF için geldikleri Mumbai'de, konferansın sunduğu kürsüyü de kullanmış oldular.)

Fransa'dan Filistin Devrimini Destekleme Komitesi'nden bir temsilci, Ürdün'den bir Filistinli, "Irak Direnişi" adına gelen bir Iraklı konuşmalar yaparak, "kayıtsız koşulsuz destek" talebinde bulundular. (Bu kişileri daha sonra DSF'nin açılış toplantısında kürsüde gördük. Mumbai Direnişi'nde de destek isteyen konuşmalar yaptılar. Yani bunlar da Mumbai'ye gelmişken var olan tüm forumları kendi dertlerini anlatmak için kullanma çerçevesinde gelmişlerdi konferansa.)

• • • •

Konferansın birinci günü konferansta delegasyonlarla yer alan partiler sırayla konuşmalar yaparak, konferans gündemi hakkında görüşlerini ortaya koydular.

KONFERANSA SUNUŞ...

Bizim bu bölümde yaptığımız konuşma şöyle idi:

"Sevgili Yoldaşlar,

Emperyalizme, Küreselleşmeye ve Savaşa Karşı Enternasyonal Konferans'ın siz değerli katılımcılarına Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) adına en sıcak, en samimi devrimci, komünist selamlarımızı sunuyoruz. Kon-

feransın başarısı hepimizin başarısı olacaktır.

Bizim bu konferansa katılmakta amacımız, hem tek tek ülkelerimizde, hem de enternasyonal alanda marksist-leninistlerin birlik çabalarına katkı sunmaktır. Bizce birlik konusunda anahtar marksist-leninistlerin birliği sorunudur. Dünya marksist-leninist hareketinin birliğinin yeniden sağlanması büyük ama mutlaka gerçekleştirmemiz gereken hedeftir. Bunun için ilk adım üzerinde birleşilecek bir platformun marksist-leninistlerin ortak çabaları ile ortaya çıkarılmasıdır. Biz böyle bir platform çalışması için 1928 Komintern Programı'nın çıkış noktası olarak alınabileceğini düşünüyoruz. Bu temelde tabii ki daha sonraki deneyimlerin dersleri de platform çalışmasının parçası olmalıdır.

Biz Enternasyonal Konferansı, marksist-leninist güçlerin birliğine hizmet edebilecek bir adım olarak görüyoruz ve destekliyoruz. Bu konferansta aynı zamanda bu konferansın hemen ertesinde Mumbai'de düzenlenen DSF'ye karşı ortak bir tavrın çıkarılması ve DSF'ye "Emperyalist küreselleşmenin tek gerçek alternatifi sosyalizm-komünizmdir" ortak görüşü ile gidilmesi, bu düşüncenin komünistler tarafından DSF'ye katılan kitleler içinde de yaygınlaştırılması önemlidir.

Yoldaşlar,

Şimdi size Partimiz Merkez Komitesi'nin, bu konferans için hazırladığı tezleri sunacağım. Bu tezler Partimizin 6. Kongresi'nde –1997'de– kabul edilen "Uluslararası Alanda ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de durum ve görevlerimiz konusunda tezler" başlıklı belge temel alınarak hazırlanmıştır.

KÜRESELLEŞME EMPERYALİZMDEN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR. YENİ MODA KÜRESELLEŞME KAVRAMININ ARDINDA GİZLENEN BİLDİĞİMİZ EMPERYALİZMDİR.

Emperyalizm ortaya çıkıp egemen hale geldiğinden bu yana emperyalist dünyada bir çok somut gelişmeler ve değişiklikler yaşandı, yaşanıyor. Fakat

emperyalizmin Lenin'in "emperyalizm teorisi"nde çözümlediği temel niteliklerinde özsel bir değişme olmadı. Durumu bugün de şu olgular belirliyor:

1. Bir avuç çok uluslu tekel bütün dünyaya egemendir. Bütün dünya banka sermayesi ile sanayi sermayesinin içiçe geçmesinden oluşan Mali Sermaye'nin (Finanskapital) egemenliği altındadır.

Bugün büyük miktarda sermaye üretimde kullanılma yerine, borsalarda spekülasyonlarda kullanılmakta, yer yer bu spekülasyonlarda büyük sermaye kayıpları olmaktadır. Fakat bu emperyalizmde nitel olarak yeni bir şey değildir. Yeni olan şey borsalarda spekülasyonda dönen / döndürülen sermayenin boyutlarıdır. Bugün dünyada dolaşımda bulunan sermayenin neredeyse % 85'i üretim alanı dışında işler için kullanılmaktadır. Fakat bu gerçek, Lenin'in "emperyalizm asalak, çürüyen kapitalizmdir" tezinin doğruluğunu göstermektedir bir kez daha.

Lenin bu bağlamda "Kapitalizmin en yüksek aşaması, emperyalizm" adlı eserinde şöyle diyordu:

"*Tekeller, oligarşi, özgürlük eğilimi yerine egemenlik eğilimi, sayıları gitgide artan küçük ya da zayıf ulusların, zengin ya da güçlü bir kaç ulus tarafından sömürülmesi –bütün bunlar emperyalizme, onu asalak ve çürüyen kapitalizm olarak nitelememize yol açan özellikler kazandırmıştır. Burjuvazinin artan ölçüde sermaye ihracından gelen kazançlar ve "kupon kırpmak"la yaşadığı "rantiye devlet", tefeci devlet giderek daha belirgin biçimde emperyalizmin eğilimlerinden biri olarak ortaya çıkmaktadır.*"

(Lenin 12 ciltlik Seçme Eserler, cilt 5, sayfa 126, İnter Yayınları İst.)

2. *Dünyanın bir avuç emperyalist büyük güçler arasında paylaşılması tamamlanmıştır.*

Anda ABD, Batı Avrupa'daki emperyalist İngiltere, Almanya, Fransa ve İtalya, bunlar dışında Rusya ve Japonya "emperyalist büyük güçler" kategorisi içinde yer almaktadır. Bunların hepsinin ortak yanı bu güçlerin tümünün bugün dünya hegemonyası konusunda dalaşmaları olgusudur. Çin bölgesel bir büyük güçten, emperyalist büyük güce doğru gelişmektedir ve gelecekte "küresel oyuncular" içinde daha fazla yer alacaktır.

Anda, ABD emperyalizmi emperyalist büyük güçler içinde en güçlü olanıdır ve dünyadaki gelişmeleri önemli ölçüde dikte etmektedir.

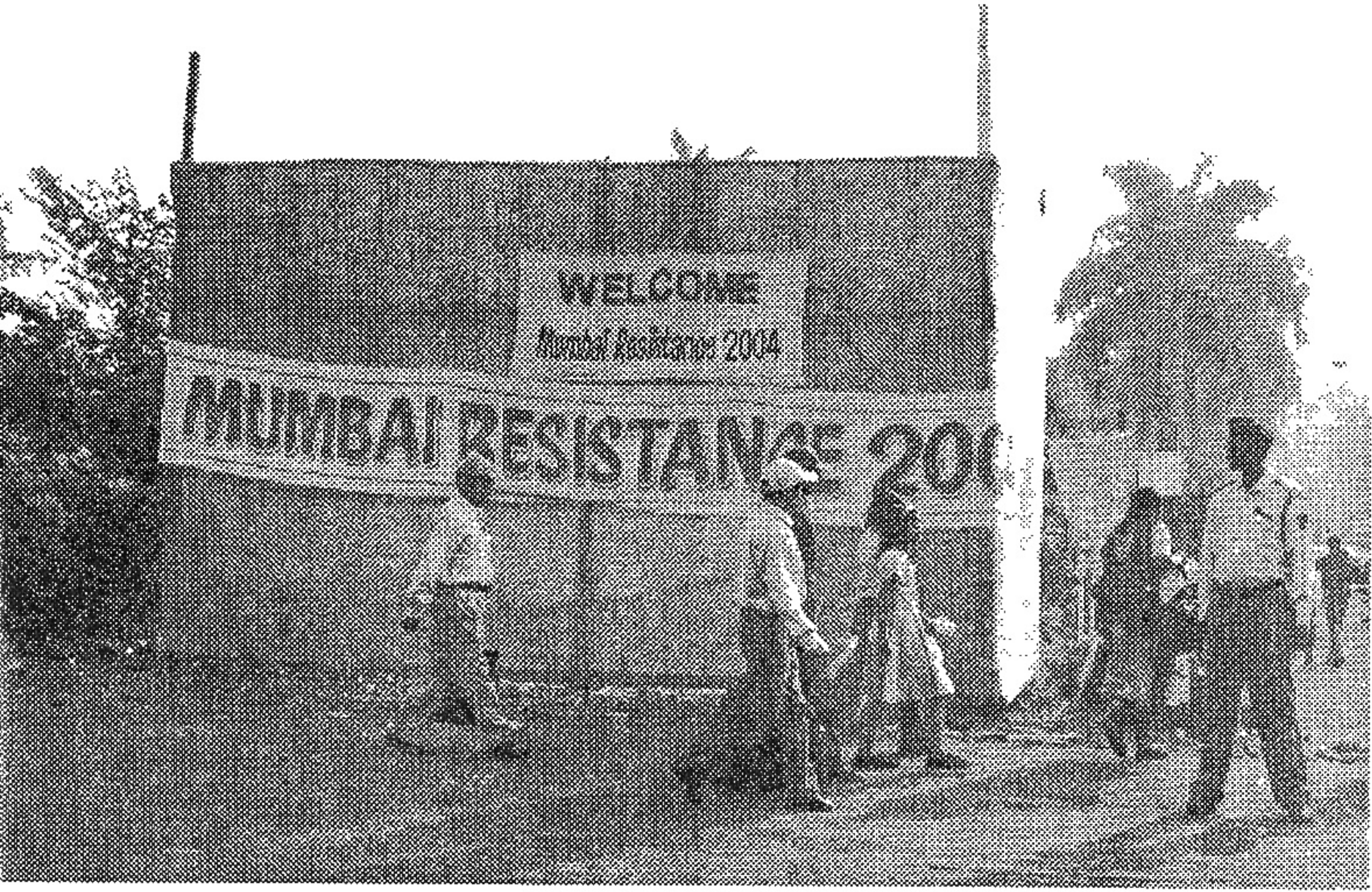
Fransa ve Almanya, AB ile ABD'nin karşısına onunla başa çıkabilecek bir alternatif yaratma çabası içindedirler. Fakat AB kendi içinde çok parçalı bir görünüm sergilemektedir.

Bugün dünya emperyalist sisteminin dışında olan tek bir ülke yoktur.

3. *Dünyanın emperyalist büyük güçler arasında verili güç dengeleri içinde paylaşılmış olması, güç dengelerindeki değişmelerde emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşları gündeme getirmektedir. Emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşlar, emperyalizmin ayrılmaz yol arkadaşlarıdır.*

Anda ABD emperyalizmi baş savaş kışkırtıcısı olarak öne çıkmaktadır.

O bugün dünya jandarması rolüne soyunmuş olan; dünyanın çeşitli yerlerinde halklara karşı "Terörizme karşı enter-

nasyonal savaş" adına savaşlar yürüten; Afganistan'da, Irak'da olduğu gibi ülkeleri işgal eden, Filistin'de halka karşı yürütülen savaşı destekleyen ve önemli ölçüde finanse eden büyük güçtür.

ABD emperyalizmi "terörizme karşı savaş" adına gerçekte çıplak emperyalist çıkarlar için, ABD'nin dünya hegemonyası için savaş yürütmektedir.

"Terörizme karşı enternasyonal savaş" emperyalist çıkarlar için yürütülen savaşlara geçirilen bir maskeden başka bir şey değildir. Emperyalistler, dünyada emperyalist sistemin engelsiz yürümesinin önünde duran her şeyi terörizm olarak adlandırmaktadır. Onların doğrudan kontrollerinde olmayan her şey terörizmdir onlara göre.

"Terörizme karşı savaş" bayrağı, bu bayrağı dalgalandıran emperyalist güçlerin dünyanın gördüğü en büyük teröristler olduğu gerçeğinin üzerine çekilen bir perdedir.

ABD'nin savaşlarında onun yanında yer alan İngiliz emperyalizmi dışındaki diğer emperyalist büyük güçler, bir yandan "terörizme karşı enternasyonal savaş" şiarı altında kendi çıkarlarının gerektirdiği adımları atmakta –örneğin Rusya Çeçenistan halkına karşı yürüttüğü jenosidal savaşı yoğunlaştırıyor; Almanya ve Fransa içte faşistleştirmeyi tırmandırıyor vs.–; diğer yandan fakat kendileri sanki savaşa karşı barıştan yanaymış gibi tavırlar takınmaktadırlar. Bu sahtekârlıktır. Onların "barış politikası"nın temelinde de yatan kendi emperyalist çıkarlarıdır. Karşı oldukları genelde emperyalist savaşlar vb. değil, ABD emperyalizminin andaki savaş politikasıdır. Onlar ABD'nin tek başına Irak'ı işgal edip tek başına Irak'ta egemen olmasına karşıdırlar. Onların Irak konusundaki "barışçı" siyasetinin

özü buydu. Şimdi Irak'ın ABD ve İngiliz emperyalistleri ve kimi "gönüllü yardımcıları" tarafından işgali ertesinde, onlar postun paylaşılmasında söz ve pay sahibi olmak istiyorlar.

Bugün ABD emperyalizminin uluslararası alanda baş savaş kışkırtıcısı konumunda olması, bizi yalnızca ABD emperyalizmini hedef alma, ve hatta diğer emperyalist güçlerin bir bölümünü de Amerikan emperyalizmine karşı mücadelede müttefik görür tavırlara götürmemelidir. Alman komünisti Karl Liebknecht'in 1915'de dile getirdiği gerçeği hiç bir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız:

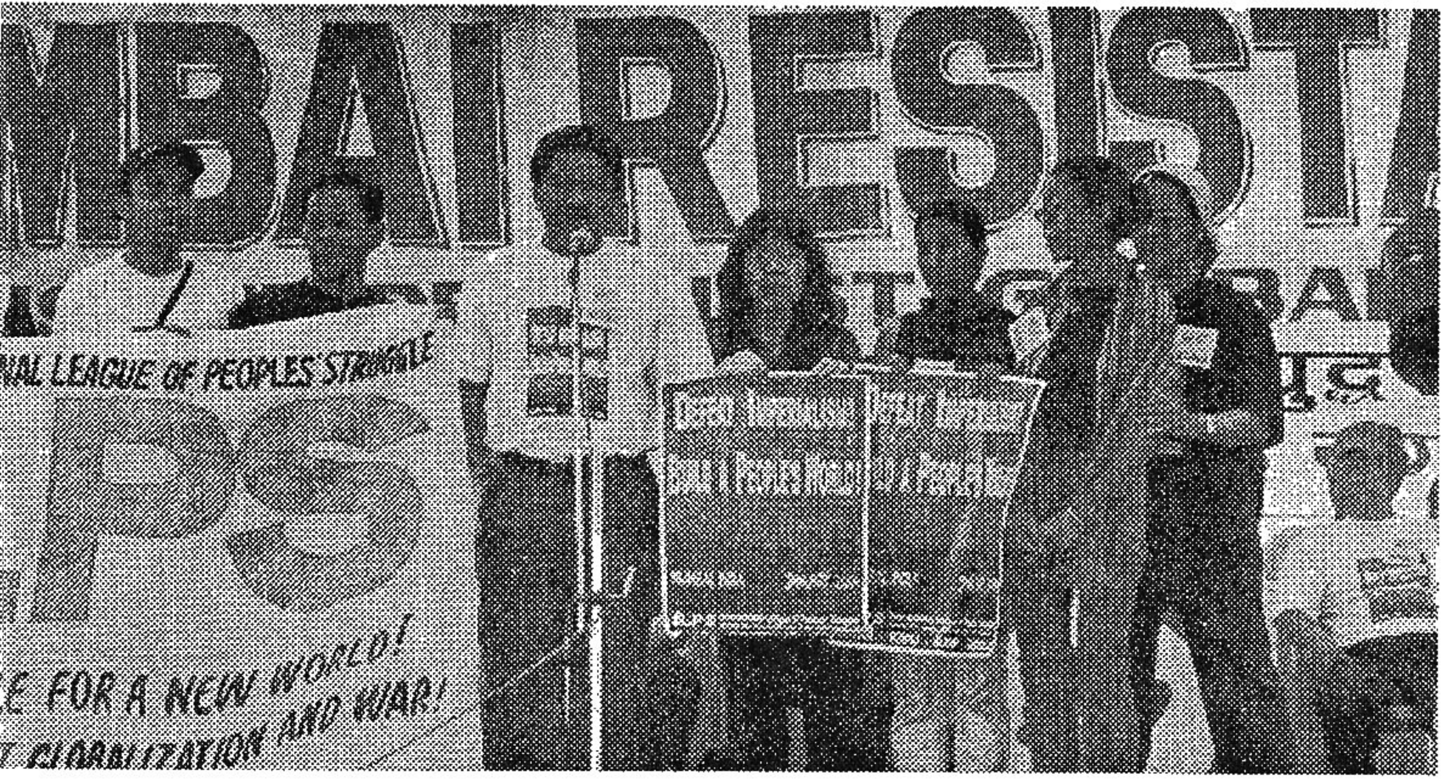
"Baş Düşman Kendi Ülkemizdedir."

4. *Dünya nüfusunun küçük bir bölümünü içinde barındıran (takriben 1 milyar insan) bir avuç ezen emperyalist ülke / ulus ile dünya nüfusunun büyük bir çoğunluğunun (5 milyardan fazla insan) yaşadığı ezilen ülke / uluslar biçiminde bölünmüştür.*

Emperyalizm ezilen ulusların kendi kaderini tayin (ayrılma) hakkını bir yandan ayaklar altında çiğnemekte (örneğin Kuzey Kürdistan'da veya Filistin'de yaptığı budur); diğer yandan fakat işine yaradığını düşündüğü kimi durumlarda da "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı savunma adına şovenizmi kışkırtmakta, ulusları birbirine karşı kışkırtmaktadır (Eski Yugoslavya örneğinde yaşadık bunu).

Emperyalizm ile ezilen uluslar arasındaki çelişmeler yoğunlaşmakta ve bu kendini halkların emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı gelişen antiemperyalist hareketinde ifadesini bulmaktadır.

Bugün emperyalizme bağımlı ülkelerde mücadelelerin, emperyalist metropollerdeki mücadelelere göre daha yoğun ve kitlesel olduğu olgudur. Fakat bu olgu bizi "uluslararası alanda bir baş çelişme" ve "uluslararası bir baş düşman" kurgusuna götürmemelidir. Uluslararası alanda baş çelişmenin örneğin "emperyalizm ve ezilen uluslar

arasında" olduğu tespitini yapmak, emperyalist ülkelerdeki devrimin kaderini tek yanlı olarak ezilen ulusların devrimlerine bağlamak anlamına gelir.

Bugün bütün ülkelerde siyaset gericilik tarafından belirlenmektedir, bir dizi ülkelerde faşist diktatörlükler hüküm sürmektedir.

Emperyalizm siyaseti doğrudan kontrol edemediği kimi ülkelere karşı da, bu ülkelerde siyaseti tam kontrol altına almak için her yöntemi (askeri darbeler, askeri müdahale, ekonomik ambargo vs.) kullanmaktadır.

Emperyalizmin egemenliği bugün somut olarak;

– Dünyada milyonlarca emekçinin açlıktan ölmesi, milyonlarcasının emperyalizmin çıkarları için yürütülen emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşlarda canını, yerini yurdunu kaybetmesi, milyonlarcasının göçmen olarak dilenci hayatı yaşaması demektir.

– Emperyalizmin egemenliği ırkçılığın, faşizmin, dinci gericiliğin, gericiliğin her türünün egemenliği demektir.

– Emperyalizmin egemenliği, bütün ülkelerin işçilerinin sömürülmesinin sürekli yoğunlaştırılması demektir.

– Emperyalizmin egemenliği, erkek egemenliği, kadın cinsinin ezilmesi demektir.

– Emperyalizmin egemenliği, emekçi gençliğin geleceğinin karartılması demektir.

– Emperyalizmin egemenliği, milyonlarca kır yoksulunun mahvı demektir.

– Emperyalizmin egemenliği, doğal kaynakların kâr amacıyla hoyratça talanı, yaşam temellerinin yok edilmesi demektir.

Kapitalizmin en yüksek ve son aşaması olan emperyalizm, dünya nüfusunun büyük çoğunluğu üzerinde barbarlıktan başka bir şey değildir.

Emperyalizm, eğer o devrimle yıkılmazsa, insanlığın barbarlık içinde yok oluşa gidişidir. Emperyalizm barbarlıktır.

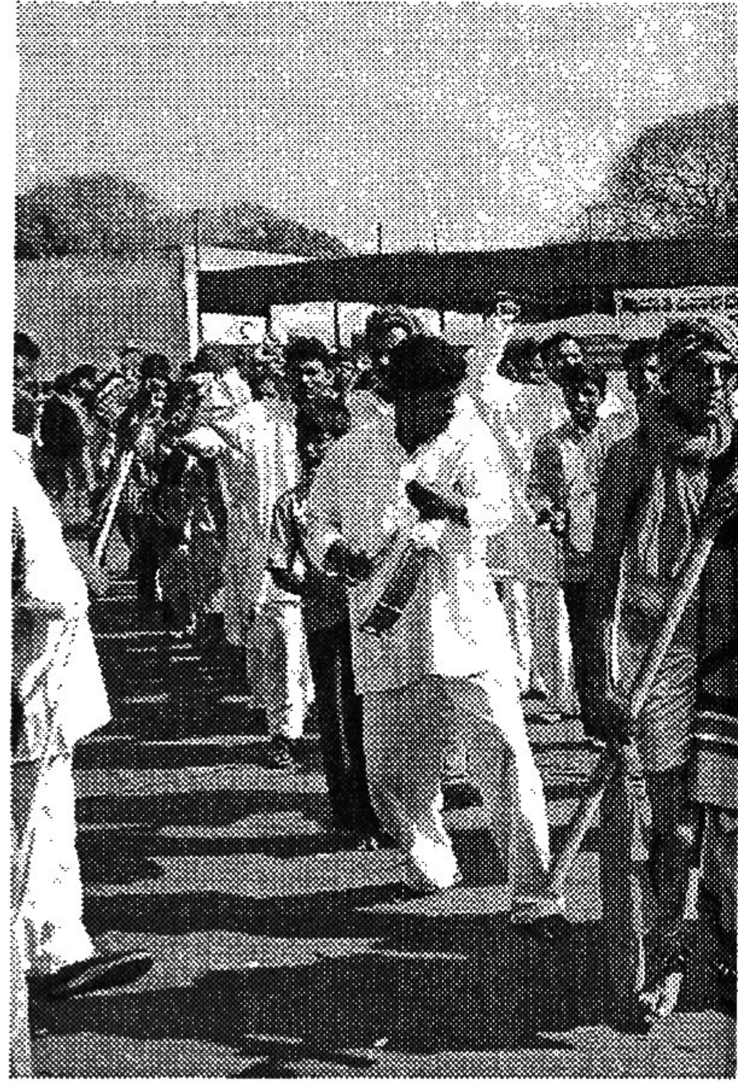
Sosyalizm ve Komünizm emperyalizmin tek ve gerçek alternatifidir. Emperyalist sistem proleter dünya devrimi –emperyalizme bağımlı ülkelerde yeni demokratik, antiemperyalist devrimler, gelişmiş kapitalist ülkelerde sosyalist devrimler– ile yerle bir edilmedikçe, insanlık için barbarlıktan kurtuluş söz konusu olamaz. Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar proleter dünya devriminin taşıyıcı güçleridir! Emperyalizmin reforme edilebileceğini ve ona insanilik katılabileceğini savunan tüm düşünceler ya siyasi saflığın ya da sahtekârlığın ifadesidir.

Emperyalizm ortaya çıkıp egemen hale geldiğinden bu yana bir çok şey değişmiştir. Fakat çağımızın temel özelliklerinde bir değişiklik yoktur. Çağımıza damgasını vuran emperyalizm ve ona karşı mücadeledir. Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır.

Küreselleşmeye karşı mücadele bağlamında bilinmesi ve kavranması gereken temel gerçek, küreselleşme denen şeyin emperyalizm açısından yeni bir nitelik olmadığı gerçeğidir. Küreselleşme emperyalizmde içsel olan sermayenin ve üretimin uluslararasılaşmasından başka bir şey değildir.

Bu şu anlama gelir: Küreselleşmeye karşı, emperyalizm / kapitalizmi bir bütün olarak hedeflemeksizin yürütülecek bir mücadele, son çözümlemede emperyalist sistem içinde kimi reformcuklar için mücadele demektir. Emperyalist sistemin daha uzun süre yaşatılabilmesi için mücadeledir bu son çözümlemede.

Biz komünistler, küreselleşmeye kar-

şı iyi niyetle mücadele eden herkese sesleniyoruz:

Emperyalist sistemde, ilerici insanların mücadeleyle aşmaları gereken yanlış yoktur. Yanlış emperyalist sistemin kendisidir! Sorunun çözümü emperyalizmin proleter dünya devrimiyle yıkılarak aşılmasındadır.

Yürüyen emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşlara karşı barış mücadelesi de, eğer anda savaş içinde olmayan emperyalist güçlerin siyasetlerinin devamı ve aracı olmak istenmiyorsa, bir bütün olarak emperyalist sistem hedeflenerek yürütülmek zorundadır.

Gerçek barış mücadelesi, emperyalist sistemi yıkmak için devrim mücadelesidir.

Kuşkusuz bunlar, biz komünistlerin

reformlar için mücadele etmediğimiz, etmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Biz emperyalist sistem içinde de, emperyalist sistemi yıkma mücadelesinde işçi sınıfı ve emekçi yığınların yaşama ve mücadele imkân ve şartlarını düzeltecek reformlar için mücadele ederiz, ediyoruz. Fakat bunu yaparken, emekçi yığınlara, gerçek kurtuluş açısından reform mücadelesinin sınırlarını göstermek zorundayız, gösteriyoruz.

Yoldaşlar,

İki gün sonra bu şehirde, bütün dünyadan onbinlerce insan, DSF şeflerinin reformist bir içerikle sundukları "Başka Bir Dünya Mümkündür" şiarı altında biraraya gelecek. Biz komünistler bu bağlamda, başka, reforme edilmiş bir kapitalist / emperyalist dünya emekçilerin hedefi değildir, olamaz; kapitalizmin en uygarı, en demokratı, en reforme edilmişi de, sonuçta insanın insanı sömürmesi, küçük bir azınlığın büyük bir çoğunluğa tahakkümü demek olduğu düşüncesini yaygınlaştırmalıyız.

Evet biz komünistler de başka bir dünya istiyoruz. Emperyalist barbarlığın yeryüzünden silinmiş olduğu; sömürünün ortadan kaldırılmış olduğu olduğu bir dünya.

Böyle bir dünya ancak sosyalist bir dünya olabilir.

Emperyalist barbarlığın tek alternatifi, gerçek anlamda başka bir dünya için tek alternatif sosyalizm-komünizmdir.

Gelin bu yeni dünya için devrimci mücadelede birleşelim!

Gelin, emperyalist barbarlığa karşı, proleter dünya devrimi mücadelesinde birleşelim!"

KONUŞMALAR, MESAJLAR...

Bizim konuşmamızın ardından konuşan parti / grup temsilcilerinin yaptığı konuşmalarda öne çıkardıkları noktalar şunlardı:

EMEP adına sunulan konuşmada, Ortadoğu'nun bu bütün çelişmelerin yoğunlaştığı bir alan olduğu, bu alanda ABD emperyalizminin tek başına egemenlik için istikrar değil kaos istediği görüşüne yer verildi.

Ayrıca bugün ABD'nin bir çok siyasetinin ve kullandığı yöntemlerin Hitler Almanyası'nın siyaset ve yöntemlerine benzediği, fakat yine de İkinci

Dünya Savaşı öncesindeki ve sırasındaki durumla karşılaştırıldığında arada iki temel fark olduğu savunuldu. Bu farklar konusunda yapılan tespit de şöyle idi:

– Bugün sosyalizm, emperyalizm açısından onun varlığını tehdit eden somut bir tehlike değil.

– Bugün ABD dışındaki emperyalist güçler, ABD'ye karşı bir cephe içinde yer almaya hazır değiller.

Fransa'dan Devrimci Komünist Liga (DKL) adına konuşan kişi, önce kendilerinin Fransa'nın en güçlü troçkist örgütü olduğunu, geçen başkanlık seçimlerinde adaylarının 3 milyon oy aldığını vs. açıkladıktan sonra, içinde bulunulan durumda sol içindeki eski ideolojik düşmanlıkların çok fazla öneminin kalmadığını, esas olanın gerçekten antiemperyalist / antikapitalist olan tüm muhalefetin birleştirilmesi olduğunu savundu.

Bu bağlamda DSF üzerinde durdu. Forumun aslında kesinleşmiş bir örgütsel yapıya sahip olmadığını, onun kendi kendini "hareketlerin hareketi" olarak tanımladığını, gerçek durumun da bu olduğunu, forum içine radikal bir çizgi taşımanın ve onu egemen kılmaya çalışmanın radikal solların, yani bizim işimiz olduğunu savundu. Forumu emperyalizmle içiçe olan NGO'ların forumu olarak nitelemenin yanlış olduğu görüşünü savundu.

Almanya'dan Almanya Marksist-Leninist Partisi (AMLP) adına yapılan konuşma daha önceden katılımcıların eline geçmiş olan yazıydı. Bu yazıda öncelikle, Almanya MLP Başkanı Stephan Engel'in "Yeni Dünya Düzeninin Tanrısal Çöküşü" adlı kitabında öne sürdüğü tezler savunuluyor, emperyalist küreselleşmenin objektif olarak sosyalizm / komünizme geçişin maddi temellerini daha da olgunlaştırdığı vurgulanıyor; ve sosyalist dünya devriminin şartlarının daha da olgunlaştığı, uluslararası alanda işçi sınıfının enternasyonal mücadelesinin ve enternasyonal örgütlenmesinin kaçınılmaz olduğu tezleri savunuluyordu.

Komünist Parti (Birlik Merkezi)/Nepal, Mashal örgütü adına yapılan konuşmada, Marks'ın "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz" şiarının bugün de sarılmamız gereken şiar olduğu; öncelikli olarak bunu sağlamak için çalışmanın komünistlerin görevi olduğu vurgulanıyordu.

Belçika İşçi Partisi adına yapılan konuşma da, önceden yazılı olarak katılanların eline ulaşmış olan bir metindi. Bu metinde uluslararası alanda ABD emperyalizmine karşı bir geniş cephe kurulması gerekliliği üzerinde duruluyor; emperyalistler arası var olan çelişmelere dikkat çekiliyor; cephe için bu çelişmelerden yararlanmak gerektiği vurgulanıyordu. Anda dünyadaki durum İkinci Dünya Savaşı öncesindeki durumla karşılaştırılıyor ve o dönemde uygulanmış olan cephe taktiklerinin bugün uygulanması öneriliyordu.

Filipinler MLP adına yapılan konuşma daha çok konferansı selamlama niteliğinde bir konuşma oldu.

HKP/ML adına, HKP/ML'nin ilk kurulduğu dönemde ilk kurucular arasında yer alan bir yoldaş konuştu.

Konuşmada şu sorunlar üzerinde duruluyordu:

– Devrimin, demokrasinin vb. ihraç edilemeyeceği,

– Demokratik haklar ve demokratik devrim için mücadele edilmesinin mutlak gereklilik olduğu; demokratik haklar için mücadele edilmeksizin ve demokratik devrim için mücadele edilmeksizin sosyalizm için ve onun adına mücadele edilemeyeceği.

Aktüel durum bağlamında ise durumun İkinci Dünya Savaşı öncesi duruma benzediği üzerinde durularak o dönemin taktikleri konusunda bilgi verildi.

Irak bağlamında, ABD işgalinin haksızlığı ortaya kondu ve gelinen yerde komünistlerin ve devrimcilerin mutlaka Saddam'ın derhal serbest bırakılması; ve Bush-Blair'in de savaş suçlusu olarak yagılanması taleplerini savunması gerektiği tezi savunuldu.

Saddam'ın anda objektif olarak Irak'ın bağımsızlığının / egemenliğinin sembolü olduğu tezi savunuldu.

Hindistan Komünist Partisi /ML Kızıl Bayrak adına yapılan konuşmada ise, Dünya Komünist Hareketi'nin birliğinin yeniden sağlanmasının, dünya komünistlerinin birliğinin yeniden inşasının belirleyici önemine vurgu yapıldı. Bu birlik için hem sağ oportünizme (revizyonizme) karşı, hem de sol sekterizme karşı mücadele görevinin varlığına dikkat çekildi.

Şimdi yapılan bu konferans hakkında, bu konferansın kendini dünyada var olan ML Hareketi birleştirme çabalarının bir parçası olarak kavradığı açıklandı.

Hindistan KP/ML (Leninist Parti-Maharaştra Eyalet Örgütü) adına da bir konuşma yapıldı. Konuşma konferansı selamlama niteliğinde bir konuşmaydı.

Irak'tan "Irak Direnişi" adına konuşma yapan bir kişi, anda bütün Irak halkının Amerikan emperyalizmine karşı en ön safta savaştığını, bütün halkın direniş içinde olduğunu anlattı, Irak halkının bu direnişte her türlü desteğe ihtiyacı olduğunu söyleyerek konferansa, bu direnişe kayıtsız koşulsuz her türlü desteği verme çağrısında bulundu.

Konuşmalar arasında gelen bir dizi mesaj da okundu.

Şu ülke ve gruplardan mesajlar gelmişti:

Afganistan Radikal sol'lar örgütü.

İran'dan "Rançberan" isimli bir örgüt.

Tüm Rusya KP /Bolşevik gençlik örgütü.

Yugoslavya'dan bir örgüt.

İsrail'den Komünist Forum isimli bir örgüt.

Uruguay'dan Devrimci KP.

İtalya'dan Proleter KP inşa örgütü.

ABD den Ray O. Light.

Ayrıca Pakistan'dan, Endonezya'dan, Sri Lanka'dan da mesajlar geldi.

ATÖLYE ÇALIŞMALARI...

Konuşmalar bittikten sonra, birinci günün ikinci bölümü "atölye çalışmaları" (workshoplar) için kullanıldı.

Bu atölye çalışmaları gerçekten birbirinden öğrenmek için çok yararlı bir

araç oldu. Atölye çalışmaları şöyle düzenlenmişti:

Konferansa katılıp konuşma yapan her grup bir "atölye" idi. Bu "atölye"lerin her biri konferansa katılan herkese açıktı. Herhangi bir formel yönetim; sınırlama vb. yoktu.

Konferans düzenleyicileri, konferansa davetli olarak yalnızca, konferansa katılan ve konuşmalar sunan "yabancı" parti / örgüt temsilcilerini değil, aynı zamanda Hindistan'da düzenleyici iki partinin eyalet ve merkezi örgütlerinde çalışan parti işçilerini ve partiye yakın olarak gördükleri kimi aydınları da çağırmışlardı. Konferansa böylece Hindistan'dan iki yüzün üstünde kişi de "dinleyici" olarak katılıyordu.

Atölyeler işte bu "dinleyici"lerin tartışmaya aktif olarak katıldıkları, konferansa doğrudan görüşleri ile müdahale edebildikleri alanlar oldu.

Konferans, çoğunlukla yapıldığı gibi "uzmanların" tartıştığı, normal parti çalışanlarının da deyim yerindeyse seyrettiği biçimde değil, konferansta yer alan ve tartışmaya müdahale etmek isteyen herkesin serbestçe tartışmaya katılabildiği bir açık tartışma forumu biçiminde örgütlenmişti. Hindistan'dan gelen "dinleyici"ler bu bölümde gerçekten bir atölyeden diğerine dolaşarak canlı bir tartışma ortamı yarattılar.

Bizim "atölye"miz, oldukça hararetli tartışmaların yürüdüğü bir atölye idi. Görüşlerin bazen seslerin yükselerek tartışıldığı, fakat hiç bir zaman yoldaşça-dostça atmosferden uzaklaşmayan, tartışan tarafların birbirinden öğrenmek için tartıştığı bir atmosferde işleyen bir atölye.

Atölyede bize gelen ve bizim cevaplandırmaya çalıştığımız soruları iki ana başlık altında toplamak mümkün.

1. Kuzey Kürdistan-Türkiye'ye; burada sınıf mücadelesinin, partinin durumuna ilişkin sorular.

Bu bağlamdaki sorularda en öne çıkan soru, bizim ismimizde neden iki ülke isminin yer aldığı sorusu idi. Tartışmalarda gördüğümüz şu oldu:

Hindistanlı yoldaşların çoğunluğu bizim ismimizden bizim bir Kürdistan örgütü; Kürdistan'ın Türkiye toprakları içinde kalan bölümü; Kuzey Kürdistan örgütü olduğumuzu anlamışlar. Parti ismine eklenen (Kuzey Kürdistan-Türkiye) isimlerini yorumlamaları böyle.

Bunun böyle olmadığını, bizim bir merkezi parti içinde birleşmiş iki bölgesel parti düşüncemizi ve bu yöndeki pratiğimizi gerekçeleriyle açıkladık.

Tartışmada bu kez de, böyle bir örgütlenmenin en başından itibaren Kuzey Kürdistan'ın ayrılmasını temel alan bir örgütlenme olduğu, komünistlerin büyük devletlerden yana olduğu tezleriyle itirazlar geldi. Kendilerinden örnek vererek bizim örgütlenme modelimizde kendilerinin KP olarak en az 16 eyalet devletinin (Fischer Almanach 2004'ün verilerine göre Hindistan'da aynı haklara sahip 17 resmi dil ve 28 eyalet devleti ve 7 birlik bölgesi bulunmaktadır. BN) KP'leri olması gerektiği; şu an milli mücadelenin yüksek olduğu Jamnu / Keşmir'de herhalde ayrı parti olması gerektiği, halbuki bunun en baştan milliyetlere

göre parçalanmayı kabul etmek anlamına geleceği vb. savunuldu Hindistanlı yoldaşlar tarafından.

Biz SBKP(B)'nin örgütlenmesini örnek olarak vererek, çok uluslu devletlerde bölgesel partilerin olmasının gayet anlaşılır ve doğru olduğunu; ayrı bölgesel / ülkesel partilerin mutlaka ayrılıktan yana, küçük devletlerden yana olmak anlamına gelmediğini; ayrılma hakkını savunmakla (bu mutlaktır); ayrılmayı savunmanın (bu şartlara bağlıdır) aynı şeyler olmadığını, ayrılma hakkını ciddi bir şekilde savunmayı göstermenin örgütsel alanda bir yansımasının bölgesel partiler olabileceğini vb. savunduk.

Tartışmalarda Hindistanlı yoldaşlar arasında ayrıca Türkiye'de Kurtuluş Savaşı tarihine, Mustafa Kemal değerlendirmesine yönelik büyük bir ilgi olduğunu gördük.

Partimiz tarihiyle ilgili olarak gelen sorularda ve yürütülen tartışmalarda, çıkış noktasında hem onların, hem bizim "Mao Zedung Düşüncesi"nin 1960'lı yıllar sonunda savunulduğu biçimiyle içindeki kimi yanlışlarıyla birlikte savunulduğu, süreç içinde bu yanlışların görülüp aşıldığı, bunun partilerimiz açısından bir ortak nokta olduğunu tespit ettik.

2. Uluslararası alanda gelen sorular öncelikli olarak Irak'taki direnişe ne ölçüde ve nasıl destek noktasında; teorik olarak bizim neden uluslararası alanda baş düşman ve baş çelişme tespitlerini red ettiğimiz noktalarında yoğunlaştı.

Bu noktalarda yoğun, canlı, ateşli tartışmalar yürüttük.

Bu tartışmalardan bizim açımızdan çıkan sonuçları, bu tartışmalarda bizim savunduğumuz görüşleri konferansın ikinci gününün, yine gruplara atölye sonuçlarını sunmaları için ayrılan bölümde yaptığımız konuşmada geniş foruma aktardık.

Atölye çalışması diye adlandırılan bölümde yürütülen tartışmaların atölyelerde kalmadığını, tartışmaların Hindistanlı arkadaşların kendi aralarında ve yabancılarla her fırsatta aralarda da yürüttüğü tartışmalarda sürdüğünü, tartışmaya ve karşılıklı öğrenmeye büyük ilgi olduğunu gördük, yaşadık.

KONFERANSIN İKİNCİ GÜNÜ... ATÖLYE ÇALIŞMALARININ SONUÇLARI...

Konferansın ikinci gününün ilk bölümü yine konferansa katılan gruplara ayrılmıştı. Burada katılan grup ve partilerin sözcüleri atölyelerde yürüyen tartışmalar hakkında bilgi verip tartışmalara tavır takındılar. Biz bu bölümde şu konuşmayı yaptık:

"Sevgili yoldaşlar,

Dünkü tartışmalarda bize gelen sorular içinde bir kompleks, burada tartıştığımız konular açısından bize belirleyici önemde görünüyor.

Sözkonusu kompleks **Irak**'la ilgili ve fakat gerisinde **uluslararası** alanda **baş çelişme** ve **baş düşman** teorik anlayışı da duruyor.

Bize dünkü tartışmalarda çeşitli yoldaşlar tarafından şu soru soruldu:

'Irakta işgale karşı mısınız?'

Bu sorunun gelmesine önce biraz şaşırdık. Çünkü dün sunduğumuz tezlerde bu konuda tavrımızın yeterince açık olduğunu düşünüyorduk, düşünüyoruz.

Fakat herhalde bu konudaki tavrımız hakkında, bu fırsattan yararlanarak biraz daha geniş tavır takınma ihtiyacı duyuyoruz:

– Irak'ta bugün ABD ve İngiliz emperyalizminin işgali söz konusudur.

Bu işgal emperyalist bir edimdir. Yalnızca Irak halklarına değil, tüm dünya halklarına karşı açık bir saldırıdır.

Biz kayıtsız-koşulsuz emperyalistlerin Irak'taki işgaline karşıyız. İşgale karşı mücadeleyi haklı bir mücadele olarak görüyoruz. Ve bu mücadeleyi –kim tarafından yürütülürse yürütülsün– bir bütün olarak destekliyoruz.

Bizim bu desteğimiz Leninizmin milli mücadele konusundaki tavrında ortaya koyduğu, komünistlerin milli harekete sınırsız desteğinin, hareketin "olumsuz(negatif) eylemine" olduğu biçimindeki yaklaşımına uygundur. Biz **işgale karşı** hareketi, mücadeleyi destekliyoruz.

Fakat işgale karşı mücadele yürüten güçlerin mücadelesi tabii ki sadece "olumsuz eylem"le, yani yalnızca işgale karşı olmakla sınırlı değil. Mücadele eden güçlerin her birinin kendine özgü bir de olumlu (pozitif) programı var.

Bu bağlamda antiişgal hareketi içinde yer alan Baas'çı güçlerin pozitif programı, eski Saddam tipi Sünni-Arap faşist bir düzeni yeniden kurmaktır.

Şii fundamentalist güçlerin pozitif programı, İran tipi, Şii Arap ağırlıklı dinci faşist bir rejimi Irak'ta kurmaktır.

Avrupa emperyalistlerinin desteğini alan, daha doğrusu onların kuklası olan, "liberal demokrat" burjuvazinin pozitif programı, ABD emperyalizmi yerine, Avrupa emperyalizmine, en başta Fransa ve Almanya'ya bağımlı bir rejimi Irak'ta kurmaktır.

Bu pozitif programların hiç biri komünistler tarafından desteklenemez.

Bu yüzden biz bu pozitif programlardan birinin desteklenmesi anlamına gelecek her tavıra karşıyız.

Örneğin Saddam'ı " Irak'ın bağımsızlığının, egemenliğinin savunucusu" evet hatta bunların sembolü, "Irak halkının meşru temsilcisi" vb. gören ve gösteren bir tavır, red ettiğimiz yanlış bir tavırdır.

Bir kez daha: Bizim desteğimiz Irak'taki aktüel direnişin tümüne ve onun negatif eylemine, **işgale karşı mücadele**sine olan bir destektir.

"Amerikan emperyalistleri ve onun müttefikleri, Irak'tan derhal ve kayıtsız koşulsuz def olun!" şiarı bu desteğin ifadesi olan bir şiardır.

Bunun ötesinde komünistlerin desteği, Irak'taki gerçek antiemperyalist ve devrimci güçleredir. Yalnızca onların şahsında Irak'ın tüm milliyetlerinden emekçi halklarına destektir bu destek.

Saddam'ı Irak halkının temsilcisi gören ve gösteren bir destek komünistleri Irak halklarının çoğunluğu ile karşı karşıya getiren yanlış bir destektir.

Bu yanlış bizce bir başka yanlışla doğrudan bağıntı içindedir:

Uluslararası alanda baş çelişme ve

baş düşman tespiti.

Bizce, Proleter Dünya Devrimi süreci, tek tek ülkelerde çok değişik yollardan geçecek, ayrı ayrı devrim süreçlerinin bir toplamı olduğu için dünya çapında bir baş çelişme tespit etmek yanlıştır. Pratik olarak böyle bir yanlış, birbirinden ayrı süreçlerden geçecek ve birbirlerini karşılıklı etkileyen değişik devrimleri, tek yanlı olarak bir başka devrim sürecine bağımlı kılmak anlamına gelir.

Uluslararası baş düşman meselesine gelince: Burada da İkinci Dünya Savaşı gibi çok özel şartlarda esas saldırgan, savaş kışkırtıcısı, faşist olan güçlere karşı, en geniş cepheyi oluşturmak için böyle bir tespit yapılabilir. Bugün öyle şartlar yoktur. Kaldı ki böyle bir tespit yapıldığında da, cephe içinde yer alabilecek karşıdevrimci güçlerin gerçek niteliklerinin halklara sürekli anlatılması, komünistler açısından vaz geçilmez görevdir.

Olumlu koyarsak: Biz bugün somut durum ne ise onu olduğu gibi ortaya koymakla sınırlamalı, yanlış sonuçlara gebe uluslararası baş çelişme, baş düşman tespitleri yapmaktan vazgeçmeliyiz.

Bizim dünkü tartışmalardan çıkardığımız bir sonuç, bu yanlışın İkinci Dünya Savaşı dönemine yapılan yanlış atıf ve benzetmelerle bağ içinde olduğudur.

Bu bağlamda şunların bilince çıkartılmasını önemli görüyoruz:

İkinci Dünya Savaşı sırasında komünistlerin başarıyla uyguladıkları "Anti-Hitler Koalisyonu" biçimine de bürünen cephe siyasetinin iki ön koşulu vardı:

1. Bütün dünyada işçi sınıfı ve emekçi halklarının savunmaları gereken bir "anavatan", Sosyalist Sovyetler Birliği vardı.

Uluslararası işçi sınıfının bu –o dönemdeki biricik anavatanı– doğrudan doğruya Nazilerin saldırı ve işgal tehditi altında idi.

Ayrıca Sovyetler Birliği, taktik konusunda büyük bir hareket yeteneğine sahip büyük bir güçtü.

2. Emperyalist kamp gerçek anlamda ikiye bölünmüştü:

– Bir yanda faşist, saldırgan, savaş kışkırtıcısı, diğer emperyalist güçleri de askeri işgal altına alan, Yahudileri tümden yok etmeyi programına yazmış emperyalistler,

– Diğer yanda aktüel durumda kendileri de doğrudan tehdit altında oldukları için Nazizme karşı çıkan, burjuva demokrasisini yaşatmaya çalışan, Nazizme karşı çıkan tavırlarıyla Anti-Hitler Koalisyonu içinde yer alabilecek emperyalist güçler vardı.

Bugün "Anti-Hitler Koalisyonu" tipinde bir geniş cepheyi mümkün kılan bu iki ön şart da yoktur.

1. İşçilerin tehdit altında olan ve devlet olarak da cephe siyasetinde taktik zenginliğe sahip olacak güçte bir "sosyalist anavatanı" yoktur.

2. Emperyalizm –kabaca söylersek– bir yanda faşist emperyalistler, diğer yanda "demokrat" emperyalistler biçiminde iki kampa bölünmemiştir.

Irak'a karşı saldırgan konumunda, savaşçı konumunda olan ABD ve İn-

giltere ne kadar faşist veya demokratsa, aktüel savaşta saldırıya karşı çıkmış güya "barışçı" Almanya, Fransa, Rusya da o kadar faşist veya demokrattır.

Yani bu bağlamda onların aralarında özsel-niteliksel bir fark yoktur.

Bu yüzden ABD'yi bugünkü şartlarda Hitler Almanyası ile karşılaştırmalar –niyet o olmasa bile– ABD dışındaki emperyalist güçleri, halklara olası müttefik ve dost olarak gösteren bir yanlıştır.

Değerli yoldaşlar,

Burada dünkü tartışmalar bağlamında aramızda görüş ayrılıkları çıkan noktalar üzerine yoğunlaştık.

Kuşkusuz dünkü tartışmalar yalnızca ayrılıklar olduğunu göstermedi bize. Tersine, tartışmalar aramızda çok temel konularda bir fikir ve anlayış birliği olduğunu gösterdi.

Fakat bizim birliği ilerletmemiz ve derinleştirmemiz için, görüş ayrılıkları olan noktalarda da açık ve kamuoyu önünde tartışarak doğruyu birlikte aramamız, bu arayışa işçi ve emekçi yığınları da katmamız gereklidir.

Bu konferans ve özellikle dün yaptığımız atölye çalışmaları, ideolojik-siyasi konularda ilkeli, açık tartışmanın nasıl olabileceğini, görüş ayrılıkları üzerinde yoldaşça tartışmanın mümkün olduğunu ve bunun ortak eylemin engeli olmadığını gösterdi.

Bu yeniden kurulması gereken birliğin sağlanması için yürünecek doğru yoldur.

Bu yolda yürüyerek Dünya Komünist Hareketi'nin sağlam temeller üzerinde yeniden inşa edileceğine güvenimiz tamdır. Bu konferansı düzenleyen yoldaşlara bir kez daha teşekkür ediyoruz."

• • • •

Daha sonra diğer guruplar adına da konuşmalar yapıldı. HKP/ML konuşma hakkını kullanmadı.

Verilen bir arada düzenleyicilerin hazırlamış olduğu "Konferans Çağrı" taslağı dağıtıldı.

Konferansın ikinci gününün ikinci bölümünde çağrı taslağı üzerine görüşmeler yürütüldü. Bu görüşmelerde değişiklik ve ek önerileri getirildi. Gerekçelendirildi.

Bu bölümde "dinleyici"lerin de yazılı olarak öneri getirme, müdahale hakkı vardı.

Katılımcı örgütlerden Almanya Marksist-Leninist Partisi temsilcisi kendi iç işleyişlerinde böyle ortak çağrılara temsilcisi düzeyinde katılmalarının mümkün olmadığı, böyle çağrıların ancak MK'da görüşülerek onaylanabileceği gerekçesiyle, çağrıyı Almanya Marksist-Leninist Partisi adına şimdilik imzalayamayacaklarını açıkladı.

Katılan diğer partiler adına yapılan açıklamalarda çağrının desteklendiği açıklandı. Düzenleyici partiler gelen değişiklik önerilerini dikkate alarak çağrıya son biçimini verdiler. Çağrının son biçimi alkışlarla kabul edildi. (Ekte yayınladığımız bu çağrı DSF'de 15.000 adet dağıtıldı.)

Konferans çeşitli dillerden hep birlikte söylenen Enternasyonal'le, büyük bir coşkuyla kapandı.

Ocak 2004

"KAHROLSUN EMPERYALİZM! SOSYALİZM BİRİCİK ALTERNATİFTİR Mumbai'de 14 ve 15 Ocak 2004'de yapılan EMPERYALİZME, KÜRESELLEŞMEYE VE SAVAŞA KARŞI ENTERNASYONAL KONFERANSIN ÇAĞRISI

(Enternasyonal Konferans, HKP/ML ve HKP/ML Kızıl Bayrak'ın oluşturduğu Koordinasyon komitesi tarafından düzenlenmiş, değişik ülkelerden komünist ve sol partiler ve Hindistan'ın değişik eyalet devletlerinden delegelerin katılımıyla gerçekleştirilmiştir.)

1. Emperyalizme, Küreselleşmeye ve Savaşa Karşı bu Enternasyonal Konferans andaki küreselleşmenin bütün dünya halklarının sömürülmesi ve ezilmesine yönelik emperyalist bir küreselleşme olduğunu tespit eder, ve bütün dünyada bu küreselleşmeye karşı mücadeleye çağırır.

2. Bu konferans Irak'a karşı saldırıyı ve Irak'ın işgal edilmesini mümkün olan en sert bir biçimde kınar, ABD'nin ve diğer işgalci güçlerin derhal ve kayıtsız, koşulsuz Irak'tan çıkmasını talep eder ve Irak halkının işgalci güçlere karşı kurtuluş mücadelesini ve silahlı direnişini desteklediğini açıklar. Konferans dünyanın bütün barışsever insanlarını, dünya çapında savaşa karşı ajitasyonu ve ABD'nin ve uşaklarının Irak'tan defolması talebini yükseltelmeye çağırır.

3. Bu konferans ABD emperyalizminin "engelleyici darbeler" doktrinini lanetler ve onun İran, Suriye, Kuzey Kore, Küba ve başka ülkelere karşı saldırı hazırlıklarını mahkum eder.

4. Bu konferans ABD destekli siyonist İsrail devletinin Filistin halkına karşı saldırılarını derhal durdurmasını ve işgal edilmiş Filistin topraklarından derhal çekilmesini talep eder. Filistin halkının özgür ve egemen bir anavatan için mücadelesini ve göçmenlerin vatanlarına geri dönüş hakkını desteklediğini açıklar.

5. Bu konferans Afganistan'da süren, başını ABD'nin çektiği emperyalist güçlerin işgalini kınar ve tüm işgalci güçlerin derhal ve kayıtsız, koşulsuz Afganistan'dan çekilmesini talep eder.

6. Bu konferans komünist ve sol partileri birleşmeye, bütün antiemperyalist ve antisavaş güçlerini emperyalist düzenlemelere, saldırılara, oyunlara karşı mücadelede birleştirerek güçlü bir halk hareketi yaratma konusunda çabalarını arttırmaya çağırır.

7. Bu konferans, nihai zaferin emperyalistlere değil halklara ait olacağını açıklar. Konferansımız herkesi sömürü ve baskıdan arınmış yeni bir dünya kurma ve 21. yüzyılı sosyalizmin bütün dünyada zafer kazandığı bir yüzyıla dönüştürme mücadelesine katılmaya, bu mücadelede birleşmeye ve ilerlemeye çağırır.

Mumbai 15 Ocak 2004."

İSTANBUL'U SARSAN BOMBALAR

İstanbul beş gün arayla iki büyük bombalı saldırı eylemi yaşadı. Önce 15 Kasımda hemen hemen eşzamanlı olarak Galata'da Nevi Şalom, Osmanbey'de Beth İsrael sinagogları çevresinde patlayan bombalarla İstanbul sarsıldı. Bu bombalama eyleminde 24 kişi hayatını kaybetti, yüzlerce kişi yaralandı.

Bombaların patlatıldığı alanlar yoğun insan trafiğinin olduğu ve yoğun ikâmet alanı olan yerlerdi.

Bu bombalama eylemi dünyanın her yerinde egemen sınıfların sözcüleri tarafından lanetlendi. Kendileri dünya egemenlikleri uğruna halklara, emekçilere kan kusturan savaşların, terörist eylemlerin düzenleyicisi, sorumlusu, suçlusu olanlar, utanmazca terörizme lanetler yağdırıp, bu 'insanlık dışı', 'insanlığa karşı' eylemleri kınadılar.

Afganistan'ı, Irak'ı doğrudan işgal altında bulunduran ABD emperyalizminin andaki başkanı Bush, onun en yakın yardımcısı İngiliz emperyalizminin andaki başbakanı Blair bu saldırıları, kendilerinin "terörizme karşı savaş" adına yürüttükleri terörist emperyalist saldırıların ne kadar haklı olduğunu gösterdiklerini söyleyip, bütün dünyada halkları kendi savaşlarına destek vermeye çağırmak için kullandılar.

Çeçenya'da halka karşı tam bir terörist emperyalist savaş yürüten Rusya'nın başkanı Putin de İstanbul'daki eylemleri 'lanetlerken' aynı zamanda bu eylemlerin kendilerinin ne kadar haklı olduğunu gösterdiğini söylemeyi ihmal etmedi.

Fransız ve Alman emperyalizminin sözcüleri de tabii bu "terörist eylem"leri kınarken, kendi siyasetlerine uygun olarak ABD'nin Irak'taki işgali tek başına ve AB'ne rağmen gerçekleştirmesine eleştirel notlar düşmeyi ihmal etmediler.

Türkiye ile birlikte Ortadoğu'nun terörizmde sınır tanımayan İsrail devletinin sözcüleri de, İstanbul'daki 15 Kasım bombalama eylemlerini, kendi siyasetlerinin doğruluğunun kanıtı olarak değerlendirdiler. Halka yönelik terörist eylemler düzenleme konusunda ustalar içinde yer alan İsrail gizli servisi Mossad'ın 'uzmanları' Türk meslekdaşları ile omuz omuza ilk andan itibaren iz sürme işine girdiler. İsrail dışişleri bakanı derhal Türkiye'ye geldi. Filistin halkına elli yılı aşkın süredir kan kusturan, faşist terör uygulayan siyonist İsrail'in andaki başbakanı Şaron, saldırının bütün dünyada Yahudilerin güvenlikli yaşayabileceği tek alanın İsrail olduğunu gösterdiğini söyle-

ve kimi gerçekler...

yerek, saldırıyı bütün Yahudileri İsrail'de toplanmaya çağırmak için kullandı. Ve tabii Filistin Arap halkına karşı siyonist İsrail'in devlet teröristi faşist saldırılarını, İsrail'in meşru kendini savunma eylemleri olarak kullanmanın aracı yapıldı İstanbul'daki saldırılar.

Türk hakim sınıflarının sözcüleri saldırı ertesinde saldırıyı kınamakta birleşirken, saldırıyı yorumlama konusunda değişik yaklaşımlar sergilediler.

Hükümet kanadı bu saldırıların "Türkiye'de yakalanmış olan siyasi ve ekonomik istikrara yönelik saldırılar olduğu" tespiti temelinde, kitleleri *"teröre karşı cesur, metanetli ve soğukkanlı"* olmaya çağırır ve *"tüm dünyada teröre karşı mücadele cephesinde sağlam olarak yer alacağını"* belirtirken; muhalefet partisi CHP, saldırının Türkiye'de gerçekleştirilmiş olmasının hükümetin dış politikadaki basiretsizliği, yanlış tavrı sonucu ortaya çıktığı tezine sarıldı. Buna göre hükümetin ABD'nin yanında yer almasının faturasıydı bu eylemler.

Kısaca eylemleri tüm egemen sınıf sözcüleri kınar ve kendilerine göre yorumlarken, hepsinin birleştiği bir nokta vardı:

Terörizm dünyanın baş belası idi. Terörizme karşı uluslararası alanda mücadele yürütülmeliydi.

Sahtekârlar!

Bugün "terörizme karşı uluslararası savaş"tan söz edenler, ikiyüzlü sahtekârlardır. İstanbul'daki terör eylemlerinin kurbanları konusunda egemenlerin döktüğü gözyaşları, timsah gözyaşlarıdır.

Emperyalist-gerici-faşist egemenlerin terörizm konusunda ahuvah etmeye hakları yoktur. Kendileri dünyanın en büyük teröristleridir.

Yalnızca küçük bir azınlığın, dünyanın büyük bir çoğunluğunu sömürmesi ve ezmesinin suçlusu ve sorumlusu oldukları için değil, her biri halklara karşı açık ve gizli terörist eylemler yürüttükleri için en büyük teröristlerdir bunlar.

İşte ABD, işte İngiltere! Bunların örneğin Irak'ta halka karşı yaptığı nedir? Bunların örneğin terörist ilan edip saldırdıkları, başına milyonlarca dolar ödül koydukları Saddam'dan farkları nedir? Daha büyük haydut, daha büyük terörist güç olmaktan öte bir farkları yoktur.

İşte İsrail. Bu devletin Filistin halkına karşı her gün yürüttüğü terörist eylemlerin resimleri her gün odalarımıza taşınmıyor mu? Filistin halkı her gün faşist terör altında ezilmiyor mu?

İşte Rusya. Çeçenya'da taş üstünde

taş bırakmayan bombardımanlar terörizm değil mi?

İşte Türkiye. Kuzey Kürdistan'da yakılan, yıkılan köyler... Sokak ortasında sorgusuz sualsiz vurulan insanlar... Tanklara bağlanıp sürüklenen cesetler... Tutsaklara işkenceler. Bunlar terörizm değil mi?

Bununla da kalmıyor.

Frankenstein'ın canavarları...

Bugün uluslararası alanda terörist ilan edilen örgütlerin büyük bölümünün kurucusu, destekçisi ve kullanıcısı bizzat emperyalist ve gerici devletlerin kendileridir.

Örneğin, bugün bütün dünyada emperyalist efendiler tarafından terörizmin merkezi ilan edilen El Kaide'nin, Afganistan'da Rus işgaline karşı mücadele sırasında CIA desteğini almış olduğu sır değildir.

Örneğin Çeçenya'da Rusya'nın terörist ilan ettiği örgütlerin çok değil on yıl öncesine kadar ABD ve Türkiye tarafından 'kurtuluş savaşçısı' sayılıp desteklendiği olgudur. Vs. vb.

Örneğin İstanbul'daki eylemlerde yer aldıkları söylenen Türkiyeli İslamcı örgütlerin bizzat faşist TC'nin gizli örgütleri tarafından PKK'ya karşı mücadelede kullanılmak için kurulup beslendiği, göz yumulup geliştirildiği belgelidir.

Bu anlamda şimdi emperyalist efendiler kendi kontrollerinden çıkan terör eylemleri karşısında gözyaşı döküp kurbanlara üzüntülerini bildirirlerken sahtekârlık yapmaktadırlar. Onlar bu bağlamda yarattıkları canavarı kontrol edemez durumda kalan Frankenstein konumundadırlar.

Bu kadar da değil.

İntihar eylemcileri hangi düzenin, hangi ortamın ürünü?

Emperyalistlerin lanetlediği "terör eylemleri"nin önemli bir bölümü intihar eylemleridir. Birtakım insanlar canlı bomba olarak, seçtikleri bir takım hedeflere saldırıp, mümkün olduğunca çok kişiyi kendileriyle birlikte ölüme sürüklemektedirler. Biz komünistler belirli bir yenilgiciliğin, umutsuzluğun da ifadesi olan inhtihar eylemlerini devrimci eylemler olarak görmüyoruz. Bunları genelde bugünkü ortamda egemenlerin işine yarayan eylemler olarak değerlendiriyor, reddediyoruz. Bizim bu eylemleri reddetmemizin gerekçeleri, bu eylemleri 'kınayan', 'lanetleyen' egemenlerin gerekçelerinden bütünüyle ayrıdır. Biz bu eylemleri bunlar "terörist eylemler" olduğu için vb. değil, işçi ve emekçi sınıfların mücadelesini bir adım ileriye götürmeye hizmet etmediği için reddediyoruz. Onları reddederken şu gerçeklerin altını çizmeyi de önemli görüyoruz:

Bu intihar eylemlerini gerçekleştiren insanların çoğu henüz hayatlarının baharında genç insanlardır. Onlar bu dünyadan kendilerine göre 'yiğitçe' bir eylemle göçmeyi, bu dünyada yaşamaya, uzun süreli mücadeleye vb. tercih etmektedirler. Birçoğu dini motiflere sahiptir. Ve gidecekleri diğer dünyanın bu dünyadan daha iyi olduğu ham hayali, inancı içindedirler. Onların yaşamaya

değer bulmadıkları bu gerçek ve biricik dünyanın durumu nedir? Onlarca, yüzlerce, binlerce, onbinlerce genç insanın intiharı eylem biçimi olarak seçebildiği bir dünya, nasıl bir dünyadır?

Hepimiz biliyoruz. Bu dünya bir avuç zengin için cennetken, bu dünyanın açlık sınırında yaşayan büyük çoğunluğu için cehennemdir. Milyarlarca insanı bekleyen işsizliktir, açlıktır, yoksulluktur, baskının her türüdür, göçtür, işkencedir, hastalıktır, sömürüdür, zulümdür, ölümdür.

Filistin'i alın. Küçücük bir toprak parçası içine sıkıştırılmış, etrafına duvar örülen, her gün işgalci gücün bombaları altında inleyen bir halk! 50 yılı aşkın süredir hayır kurumlarının yardımlarıyla kamplarda yaşamaya mecbur edilmiş, dilenci durumuna düşürülen bir halk! Siyonist İsrail, bu halktan gencecik insanlar bomba olup pimini cektiğinde, "terörizm" deyip, o insanların sülalesinin evlerini yerle bir ederek "terörizme karşı mücadele" yürüttüğünü söylüyor. Kendi yaptığı terörizm değil, terörizme karşı mücadele oluyor! Hayır, gerçekte bu bağlamda esas terörist siyonist İsrail'dir. Ve kendini bomba yapan Filistinli gencin bu davranışının sorumlusu ve suçlusu da, onu yaratan da İsrail'dir.

Ya da bugün Irak'ı alın. Her gün işgalcı güçlere yönelik saldırılar oluyor. İşgalciler bu eylemleri terörist eylemler olarak adlandırıp, halka karşı giriştikleri bastırma eylemlerinin "uluslararası terörizme karşı uluslararası savaş" olduğunu söylüyorlar. Yalan söylüyorlar. Onlar esas teröristlerdir. İşgalcilere karşı mücadelede terörist yöntemler kullananlar, aslında onların yaratıklarıdır. Onlardan öğrenmiş, onların yöntemleriyle onlara karşı savaşmaktadırlar.

Ya da Türkiye'de şimdiye dek terörizm ve terörizme karşı mücadele denince akla ilk gelen şeye bakın. PKK'nin ulusal zulme karşı isyanının adı terörizm, bu mücadeleyi bastırmak için faşist devletin yürütmüş olduğu kanlı savaşın adı "terörizme karşı mücadele"dir. Devletin işkencelerden geçirip zindanlara tıktığı devrimci tutsakların yürüttüğü açlık grevi / ölüm orucu "terörist eylem", 19 Aralık 2000'de devletin kendi hapishanelerindeki devrimcilere karşı giriştiği hunhar, barbar saldırının adı "terörizme karşı mücadele"dir.

Timsah gözyaşları...

Yani egemen sınıflar –bunlar hangi ülkeninin egemenleri olursa olsunlar– terörizmi lanetlerken döktükleri gözyaşları sahtedir, timsah gözyaşlarıdır.

Hükümet sözcüsü Cemil Çiçek, sinagog saldırıları ertesinde yaptığı açıklamada, kimi Avrupa ülkeleri devlet temsilcilerinden gelen taziyelerin sahtekârlığını *"Bunlar timsah gözyaşları döküyor"* diyerek teşhire kalktı. Kastettiği, Türkiye'nin terörist ilan edip karşısında savaş yürüttüklerinin, Batı Avrupa'nın kimi devletlerinde, bu devletlerin çıkarları gereği bulduğu destek veya gözyumma idi.

Cemil Çiçek bu bağlamda kendi açısından haklıdır. Haklıdır da, kendisinin döktüğü gözyaşları timsah gözyaşı değil midir? Rusya'nın "teröristler"i

onların gözünde kurtuluş savaşçısı değil miydi? Ya da Türk devletinin Kürtlere karşı yaptığının adı ne?

Özcesi, egemenlerin terörizme lanetleri, kendi kontrollerinde olmayan, devletin şiddet tekeli dışına çıkmış şiddet eylemlerini lanetlemelerinden başka bir şey değildir.

Bu sahtekârlığı görmemiz gerekir.

Esas soru: Kime yaradı? Kime yarıyor?

Sinagog eylemlerinin 3 gün ertesinde egemen sınıflar bu eylemin "çözüldüğü"nü övünerek açıkladılar. Açıklamalara göre eylem, Türkiye'de faaliyette bulunan radikal İslamcı bir örgütün kimlikleri DNA testi sonucu belirlenmiş olan ve eylem sırasında patlayıcı dolu araçlarda kendilerini havaya uçuran intihar eylemcilerinin El Kaide örgütü ile bağıntı içinde gerçekleştirdikleri bir eylemdi.

İslamcı basının önemli bir bölümü bu açıklamaya kuşkuyla baktı. Onlar bu kadar kısa süre içinde eylemin çözülmesinin olağan olmadığını, ayrıca Müslümanların Türkiye'ye yönelik bir eyleminin hele hele ramazanda olamayacağını vb. savundular.

Biraz daha ihtiyatlı olanlar, burada saldırı hedefinin Türkiye olmadığının, bilinçli olarak sinagoglar olduğunun altını çizerek, eylemin haklılığını savunmaya çalıştılar.

Zehir hafiye Doğu Perinçek, askeri istihbarat kaynaklı bilgilere (!) dayandığını söyleyerek, eylemin Mossad / CIA eylemi olduğunu açıkladı.

Egemen sınıfların basınında, eylemin Türkiye'ye yönelik mesajının olup olmadığı, varsa ne olduğu vb. hararetle tartışılmaya başlandı.

Başbakan R.Tayyip Erdoğan, eğer bir mesaj varsa, mesajı ayağının altına alıp ezeceği yollu kabadayı nutuklarıyla parsa toplamaya çalıştı.

Biz Bolşevikler, egemenlerin "terörizme karşı mücadele" dediklerinin gerçekte halka karşı saldırı olduğunu açıklarken; aynı zamanda sinagog eylemi gibi eylemlerin, bunlar kim tarafından hangi amaç ve düşünceyle yapılırsa yapılsın, devrimci, ilerici, antiemperyalist, antisiyonist vb. vs. olumlu hiçbir yanının olmadığını, bu gibi eylemlerin gerçekte egemen sınıflara yarayan ve halklara karşı eylemler olduğunu da, bu gibi eylemleri kesinlikle reddettiğimizi de açıklıyoruz.

Kim tarafından, hangi düşünceyle yapılırsa yapılsın, işçi ve emekçi yığınların yoğun olarak bulunduğu yerlerde gerçekleştirilen ve bu biçimiyle tesadüfi olarak orada bulunan mümkün olduğunca çok insanı da hedefleyen eylemler, devrimci eylem, ilerici eylem vb. olamazlar. Bunlar insan hayatına zerrece değer vermeyen eylemlerdir. Bu mantık gerçekte egemenlerin, sömürücülerin mantığıdır.

Bu gibi eylemler halkı egemen sınıfların demagojisine daha açık bir hale getirme temel işlevini görmektedirler. Sinagog eyleminde bunun nasıl işlediğin gördük.

İkinci bombalama...

Sinagog eyleminin etkileri henüz geçmeden İstanbul iki yeni eylemle bir kez daha sallandı. Bu kez, sinagog eyleminden 5

gün sonra yine neredeyse eşzamanlı olarak, biri Levent'te İngiliz sermayeli HSBC bankasına, diğeri Galatasaray'da İngiliz konsolosluğuna yönelik iki bombalı saldırı eylemi gerçekleşti. Eylemin ilk andaki korkunç bilançosu 27 ölü, 450'nin üzerinde yaralı.

Ve bu kez de resmi ağızlar, eylemin intihar eylemi olduğunu açıkladılar.

İlk eylemle benzerliklerine işaret edilerek, bunun da birincisi gibi Türk İslamcı örgüt bağıntılı El Kaide eylemi olabileceği söylendi resmi ağızlarca.

Eylemin iki gün sonrasında, eylemin El Kaide örgütünün bir birimince üzerlenildiği açıklandı.

Dünyanın efendiliğine soyunan Bush, eylemi Londra ziyareti sırasında Blair'le birlikte öğrendi. Eylem derhal yine birinci eylemde olduğu gibi ve ondan daha da çok, egemenlerin tümü tarafından "terörizme karşı uluslararası savaş"ın haklılığını savunmak için araç yapıldı. İngiltere dışişleri bakanı derhal Türkiye'yi ziyarete geldi. Dünyanın en büyük terörist örgütü NATO Konseyi toplanarak, Türkiye'nin yanında olduğunu iddia etti!

Tesadüfe bakın ki, bu eylemin olduğu gün, Kuzey Kürdistan'da Bingöl / Dörtyol'da kırsal alanda faşist Türk ordusu, KADEK güçleriyle girdiğini söylediği çatışmada, kendi verdiği bilgiye göre "16 teröristi silahları ile ölü olarak ele geçiri"yordu! Yine tesadüfe bakın ki aynı gün, Kerkük'te YNK güçlerine karşı girişilen bir bombalı saldırı eyleminde çok sayıda YNK'li hayatını kaybediyor; Türk hakim sınıf sözcüleri, PKK / KADEK'e karşı savaşın "terörizme karşı uluslararası savaşın bir parçası" olduğunu bütün açıklamalarda vurguluyor, Türkiye'ye taziye ziyaretinde bulunmanın yetmedeğini, terörizme karşı savaşta ona kayıtsız koşulsuz destek verilmesi gerektiğin savunuyordu.

Bu ikinci eylemlerin ertesi günü yapılan MGK toplantısından çıkan açıklamada *"Terörizme karşı mücadelede uluslararası işbirliğinin önemi"* vurgulanıyor, Türkiye'nin bu mücadelenin *"en ön cephesinde"* yer aldığının altı çiziliyordu.

Devrimci şiddet / devrimci terör gereklidir, kaçınılmazdır!

Bu ikinci eylem de birincisi gibi, kim tarafından ve hangi amaç ve kafayla yapılmış olursa olsun, objektif olarak egemen sınıflara, emperyalizme, gericilere hizmet eden, halka, emekçilere karşı bir eylemdir.

İşlevi işçi /emekçi yığınları korku içinde egemen sınıfların *"terörizme karşı mücadele"*sinin kuyruğuna takmaktan öte bir şey değildir. Tesadüfen yoldan geçen insanları da hedefleyen bir eylemin başka bir işleve sahip olmasını beklemek de abesle uğraşmaktır.

Biz Bolşevikler devrimsiz bir kurtuluşun mümkün olmadığını biliyor ve söylüyoruz...

Biz devrimin bir şiddet olayı olduğunu, dişine tırnağına kadar silahlı, örgütlü karşıdevrimci şiddet devrimci şiddet tarafından sökülüp atılmadan, karşıdevrimci devlet aygıtları şiddete dayalı devrimlerle paramparça edilme-

den kurtuluş olmayacağını biliyor ve söylüyoruz. Biz bu anlamda devrimci şiddetten, devrimci terörden yanayız. Bunların gerekli ve kaçınılmaz olduğunu söylüyoruz.

Fakat devrimci şiddet, devrimci terör nedir?

Devrimci şiddet, kendini korumaya yönelik meşru savunma eylemleri dışında; esasta işçi ve emekçi kitlelerin bugünkü ve yarınki çıkarları uğruna giriştikleri şiddet eylemleridir. Bu eylemlerde evet yer yer aşırılıklar ortaya çıkabilir, evet yer yer hedef şaşırmalar olabilir. Yer yer 'kurunun yanında yaş' da yanabilir. Fakat hiçbir zaman devrimci şiddet, devrimci terör bilinçli olarak, kendine karşı silahlı saldırıda bulunmayan işçi ve emekçi kitleleri hedef almaz. Hedef gözetmeden, daha doğrusu işçi ve emekçi kitleleri de hedefleyerek yapılan intihar eylemleri devrimci şiddet eylemleri değildir.

Bu gibi şiddet eylemleri onu yapanın hesabından, amacından bağımsız olarak her zaman egemen sınıflar tarafından kendi amaçları doğrultusunda tepe tepe kullanılır. İstanbul'daki bombalamalar sonrası olan budur.

Gerçek düşmana karşı, emperyalizme, faşist TC devletine karşı devrimci mücadeleye!

Şimdi önümüzde bir yandan egemen sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında, bu eylemlerin birbirlerine karşı kullanılacağı; diğer yandan –ki emekçiler açısından ve bizim açımızdan belirleyici olan da budur– Türkiye'de terörizme karşı mücadelede 'uyanık olmak', 'daha sağlam durmak', 'hazırlıklı olmak' vb. adına, bütün dünyada egemenlerin de onayıyla, her türlü demokratik hakkın daha da kısıtlanacağı, işçilere-emekçilere, devrimcilere karşı baskıların daha da arttırılacağı, adı konmaksızın sıkıyönetim uygulamalarına geçilen bir dönem gelmektedir.

Buna karşı uyanık olmak, egemenlerin oyununa gelmemek, onların hiçbir kesiminin kuyruğuna takılmamak, demokratik hakların kısıtlanmasına, faşist saldırıların yoğunlaştırılmasına karşı mücadele etmek hepimizin görevidir.

İşçilerin ve emekçilerin, egemen sınıfların halka karşı yürüttüğü savaşın adı olan "terörizme karşı mücadele"de onlarla ortak hiçbir yanı yoktur.

Bizim gerçek düşmanımız, onların düşman dedikleri değil, egemen sınıfların kendisidir.

Bizim düşmanımız emperyalizmdir. Bizim baş düşmanımız kendi ülkelerimizdedir. Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de baş düşmanımız faşist TC devletidir. Şimdi bu devlet bizi, kendisine yönelen "terörist saldırılara karşı" mücadelede devlet etrafında kilitlenmeye çağırmaktadır, çağıracaktır.

Bu çağrıya verilecek tek cevap vardır: Sınıf mücadelesini yükseltmek.

Devrim için, devrim yolunda örgütlenmeye ve mücadeleye hız vermek!

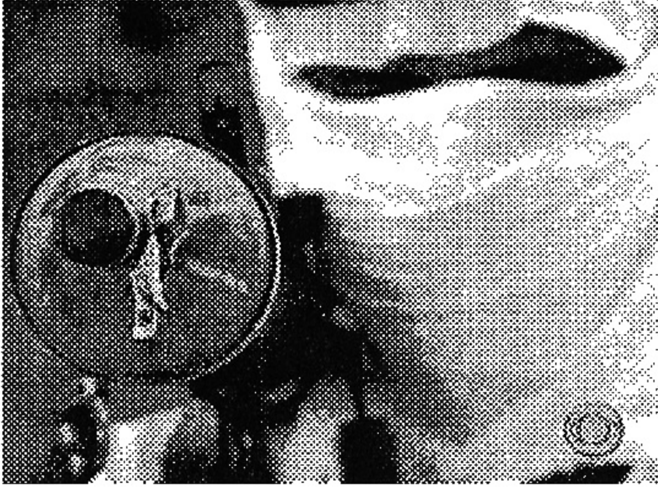
Görev başına!

22 Kasım 2003

IRAK'TA HALKLAR LEHİNE TEK ÇÖZÜM İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN DEMOKRATİK İKTİDARIDIR!

BU ÇÖZÜME GÖTÜRECEK TEK YOL:

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK DEVRİMDİR!

Saddam'ı 7 ayı aşkın süren bir sürek avı ertesinde esir alan ABD emperyalistlerinin, bu "zafer"e rağmen Irak'ta işlerinin hesapladıkları kadar kolay olmadığı ve olmayacağı, işgalci güçlere ve onların işbirlikçilerine karşı yönelen eylemlerle belgeleniyor.

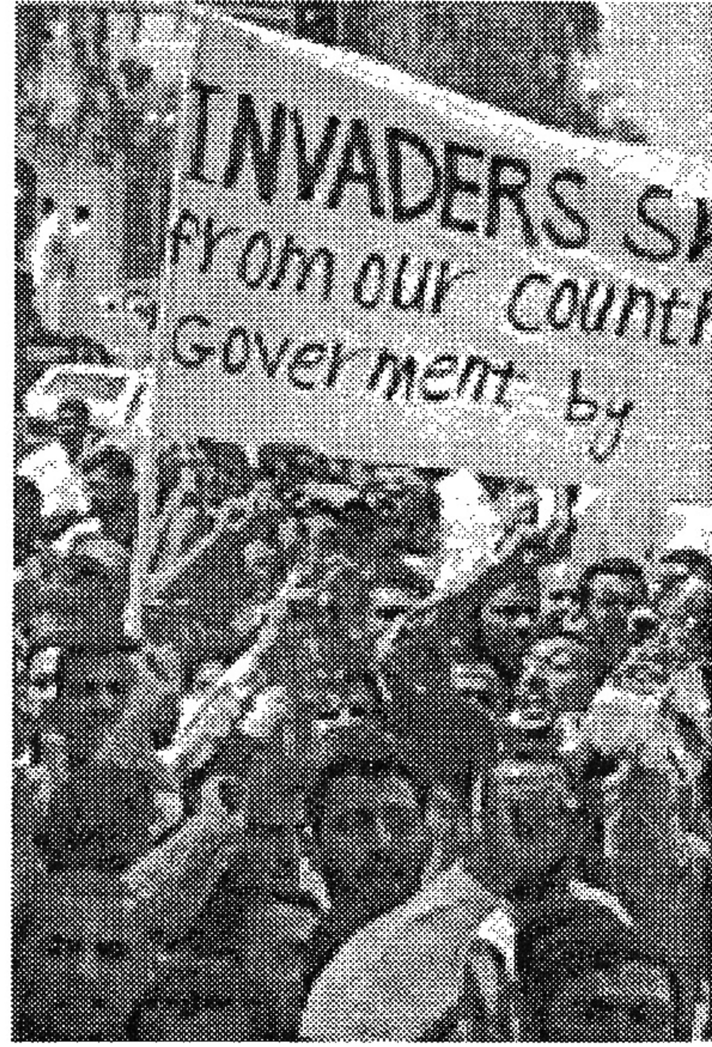
Her gün çeşitli biçimlerdeki silahlı saldırılarda işgalci güçler ve işbirlikçileri kayıplar veriyorlar. İşgalci güçlerin onbinlerce Iraklıyı sorgusuz sualsiz esir alması, nerede olduğu konusunda bilgi verilmeyen kamplarda "uluslararası hukuk" dedikleri ve güya savundukları şeyin bir tek harfinin bile olmadığı şartlarda esir tutması, sorgusuz sualsiz sokak idamları vb. de direnişi durduramıyor.

Biz Saddam'ın yakalanması ertesinde yapılan Merkez Komitesi açıklamasında (aşağıda yayınlıyoruz) Irak'taki direnişin "emperyalist işgalci güçlerin

derhal ve kayıtsız koşulsuz Irak'tan çekilmesi" talebini desteklediğimizi açıkladık. Biz Irak'taki direnişin **emperyalist işgale karşı** mücadelesini –bu mücadeleyi yürüten güçler kim olursa olsun, haklı bir mücadele olarak görüyor, destekliyoruz. Emperyalist işgale karşı, emperyalistlerin ülkeyi terketmesi için yürütülen mücadele, bu mücadeleyi yürütenler kim olursa olsun, haklı bir mücadeledir. Emperyalist işgal güçlerine karşı yönelen eylemler haklıdır. Emperyalist işgale ve işgalcilere, hangi nedenle olursa olsun destek verenler, objektif olarak emperyalizmin işbirlikçisi konumundadırlar. Emperyalist işgale karşı mücadelenin, emperyalist işgalcilerle birlikte, bu işgali destekleyen işbirlikçi güçlere karşı da yönelmesi kaçınılmazdır, doğrudur.

Ve gelişmelerin gösterdiği odur ki, direniş eylemleri giderek artan bir ölçüde, doğrudan işgalci emperyalistlerden çok, öncelikle işbirlikçi güçlere, emperyalistlerin işgal ertesi için hazırladığı Iraklı polis güçlerine vs. yönelmektedir. Bunda kuşkusuz askeri hedef olarak bu hedeflerin daha kolay hedefler olması da rol oynamaktadır.

Emperyalistler ve onların Irak'taki işbirlikçileri, Irak'taki direniş eylemlerini terörizm olarak nitelemekte ve direnişi bastırma eylemlerini de "terörizme karşı uluslararası savaş"ın bir parçası olarak sunmaktadır. Bu büyük bir yalandır. Direniş eylemleri, emperyalistlerin askeri saldırısına uğramış ve emperyalist güçler tarafından işgal edilmiş bir ülkenin insanlarının **işgale karşı başkaldırısıdır**! Bu isyan haklıdır. Bu

isyan en tabii insan hakkıdır. Gerçekte terörizm, bu isyanın bastırılması için her gün uygulanan faşist terördür!

Biz bir yandan Irak'ın çeşitli milliyetlerinden halklarının **işgale karşı** direnişini selamlar ve desteklerken, diğer yandan bu direniş içinde yer alan güçlerin çok büyük bölümünün **işgal sonrası Irak** için planlarını desteklemediğimizi, bu yüzden desteğimizin **işgale karşı mücadeleyle** sınırlı bir destek olduğunu da açıklıyoruz.

Biz bugün Irak direnişi içinde yer alan güçlerden Baasçıların Pan Arabist, Sünni-Arap faşisti Saddam rejimi tipli bir rejimle yönetilen bir Irak plan ve programının, Irak halkları için bir kurtuluş olmadığını açıkça görüyor ve söylüyoruz.

İran tipi, Şii-Arap ağırlıklı şeriatçı faşist bir diktatörlük de Irak halkları için kurtuluş değildir.

İşgale karşı çıkan güçler içinde Avrupalı emperyalistlerin kendi bayrağı altında toplamaya çalıştığı güçlerin güya "liberal-demokrat", gerçekte ABD yerine Avrupa emperyalistlerine uşaklık edecek bir rejim planı ve programı da Irak halkları için kurtuluş değildir.

Bütün bu alternatifler ile, andaki durum ve ABD'nin kendisinin işgal sonrasında işbirlikçileri vasıtasıyla yerleştirmeyi planladığı Irak arasında tercih, halk açısından veba ile kolera; aids ile kanser arasında, yani her biri birbirinden berbat alternatifler arasında yapılacak bir tercihtir. Hiç biri halklar açısından gerçek kurtuluş değildir.

Irak'ın çeşitli milliyetlerden halkları için gerçek çözüm, ancak bütün ulusların ayrılma hakkına sahip olduğu, tüm milliyetlerin tam eşitlikle yanyana yaşadığı, demokratik federatif bir Irak'tır. Böyle bir Irak'a ancak İşçilerin-Köylülerin Demokratik İktidarı'nda varılabilir. Böyle bir iktidara da ancak işçi sınıfı önderliğinde –sosyalizm perspektifli– antiemperyalist demokratik devrimle varılır. İşgale karşı savaş, bu uzun mücadelede yalnızca bir ilk evredir. Ve daha bu ilk evrede komünist devrimci güçler kendilerini programatik olarak bütün burjuva feodal güçlerden ayırmak, kendi programıyla ortaya çıkmak, diğer programların halk için neden kurtuluş olmadığını emekçi yığınlara anlatmak zorundadır.

Bütün dünyanın komünist, devrimci güçleri yalnızca böyle bir programa ve harekete kayıtsız koşulsuz destek verme görevine sahiptir.

Şimdi işgale karşı mücadele söz konusu, böyle bir mücadelede cepheyi bozmamak için cephe içindeki gerici güçlerin teşhir edilmesi yanlıştır; direniş bir bütün olarak ve kayıtsız koşulsuz sonuna kadar desteklenmelidir vb. görüşler yanlıştır. Bu, halkı ve kendi kendini kandırmaktır.

Diğer yandan direniş içinde yer alan güçlerin sorumluluğunu üzerlendiği söylenen kimi eylemler bağlamında da şunları söylemek istiyoruz:

Biz komünistler doğru bir amaç için, her türlü araç mübahtır anlayışının doğru bir anlayış olmadığını biliyor ve söylüyoruz. Tersine Engels'in bir bağlamda söylediği gibi "Araçların kötülü-

ğünden amacın kötülüğüne varmanın mümkün" olduğunu söylüyoruz.

Biz hiç bir amacın, herhangi bir eylemin yapıldığı alanda tesadüfen bulunan insanları hedefleyen, askeri hedef-sivil hedef ayrımı yapmaksızın, iyi gürültü çıkarmak için mümkün olduğunca çok kişiyi öldürmeye yönelen eylemleri haklı çıkaramayacağını söylüyoruz.

Bu gibi eylemler bu gibi eylemleri düzenleyenlerin gelecek için toplumsal projesinin insanı merkeze koymak gibi bir derdi olmadığının da bir işaretidir.

Devrimcilik adına, sosyalistlik, komünistlik adına, ya da antiemperyalist mücadele adına bu gibi eylemlere sahip çıkılması bütünüyle yanlıştır.

Somut olarak Irak bağlamında bundan kısa bir süre önce Hewler'de, Kurban Bayramı için bayramlaşmalar sırasında, KDP ve KYB'nin bürolarında iki intihar eylemi gerçekleştirildi. Bu eylemlerde 100'den fazla insan hayatını yitirdi. 100'lerce insan yaralandı. Bürolar savaş alanına döndü.

Kürt milliyetçisi örgütlerin bir bölümü eylemi "Kürtlerin özgürlük mücadelesine yönelen, KDP ve KYB'nin federasyon mücadelesine yönelen Kürt düşmanı" bir eylem olarak nitelendirerek eylemin adresi olarak TC'yi gösterdi. Faşist Türk devleti sözcüleri derhal bu suçlamayı red ettiler.

Ardından eylemi islamcı bir Kürt örgütünün –ABD'nin kamplarını bombaladığı örgütün– bir bölümünün üzerlendiği bilgileri burjuva medyada duyuruldu.

Biz Hewler'de yapılan gerçek anlamda eylem alanında olan herkesi hedefleyen, mümkün olduğunca çok insan öldürmek için bayramlaşma anını seçen eylemi, bu eylem kim tarafından yapılmış olursa olsun bir toplu kıyım eylemi, bir katliam olarak adlandırıyor ve mahkum ediyoruz.

Bu eylem Türk faşistleri tarafından gerçekleştirildi ise, onun Kürt düşmanı niteliği açıktır. Böyle bir eylemi TC'nin kendi yapmasa bile, desteklememe, körükleme vb. ihtimali yüksektir.

Eylem Irak direnişi içinde yer alan, bir Kürt-İslam örgütü tarafından emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele kafasıyla gerçekleştirildi ise, böyle bir eylem yine yanlıştır. Evet KYB ve KDP bugün Irak'ta somut olarak işgalci güçlere –kendi milliyetçi hesaplarıyla– işbirlikçilik etme konumundadırlar ve bu konumlarıyla antiişgal mücadelesinin hedefleri içindedirler. Fakat bu örgütleri hedefleyen bir askeri eylem de hedef gözetilerek yapılmak zorundadır. KDP ve KYB ile ilgisi olsun olmasın, bu örgütler içinde ve çevresinde konumu ne olursa olsun mümkün oldu-

ğunca çok insanı öldürmeye yönelik bir eylem hiç bir gerekçeyle haklı çıkarılamaz, devrimcilik, antiemperyalist mücadele, işgale karşı mücadele vb. adına savunulamaz. Bu tip provokatif eylemler sonuçta halkları birbirine düşman etmeye, burjuva milliyetçi örgütlerin kendi tabanını da kemikleştirmeye yarar. İşgale karşı mücadelenin bu tip eylemlerle güçlendiğini, güçleneceğini düşünenler varsa, yanılmaktadırlar. Bu tip eylemler, kitleler açısından işgale karşı mücadeleye var olan sempatiyi de yıkmaktadır. Milliyetçi örgütlerin etkisinde olan Kürt emekçi yığınları açısından, bu eylem kesinlikle "Kürtlere karşı" eylem olarak kavranacak bir eylemdir.

Hewler'deki katliam bir kez daha, Irak'taki durumun tek boyutlu yaklaşımlarla çözümlenemeyecek kadar karmaşık olduğunu, bir dizi çelişmenin içiçe girdiğini ve eğer sorunlara sınıf pusulasıyla, marksist-leninist olarak yaklaşılmazsa, kolaylıkla yanlış pozisyonlara düşüleceğini gösterdi, gösteriyor.

Pozisyonlar, ya Hewler katliamının suskunlukla geçiştirilmesi; ya Hewler katliamının mahkum edilmesi, fakat KYB ve KDP'nin objektif olarak işbirlikçi konumunun gözlerden gizlenmesi; ya da bir başka uçta Hewler katliamının "işgale ve işbirlikçilere karşı mücadele"nin gereği olarak savunulması biçiminde belirginleşiyor.

Tabii ki "pratik siyaset" adına pratikte emperyalizmin demokrasi ve özgürlük getireceğini söyleyen bir çizginin peşine takılmak, objektif olarak emperyalizmin işbirlikçiliğini yapmak; ya da emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele adına, bu mücadele içinde yer alan güçlerin amaçlarını, hedeflerini sorgulamamak, onları kayıtsız koşulsuz desteklemek; bizim savunduğumuz komünist alternatifi savunmaktan daha kolay ve kısa vade açısından daha "sonuç alıcı"dır. Hele hele komünist ve devrimci hareketin güçsüz olduğu bugünkü dönemde, bizim söylediklerimiz hiç "pratik" ve kısa vadede "sonuç alıcı" değildir.

Fakat doğru olan budur.

Doğru siyaset er geç kitleleri kucaklayacak, maddi güç haline gelecektir.

Yılmadan, usanmadan kitlelere doğru siyaseti taşımak görevimizdir.

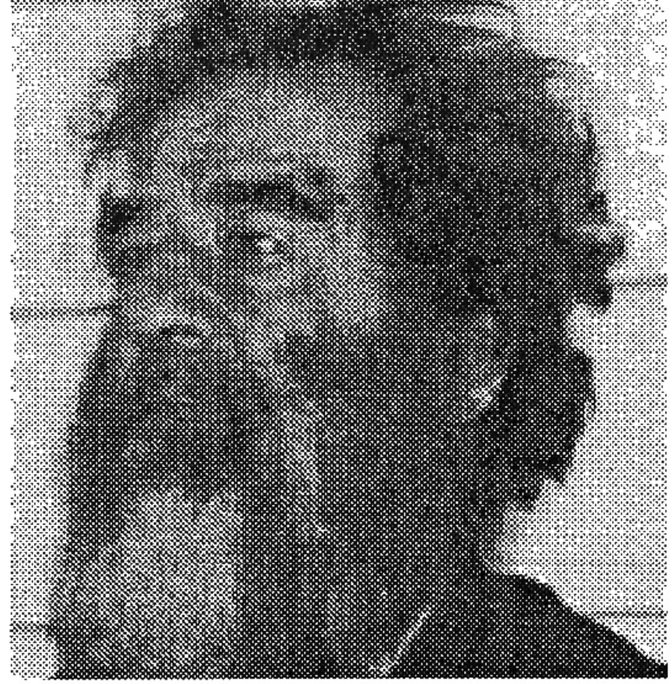
12 Şubat 2004 o

IRAK'TA SAVAŞIN SONU MU?

AMERİKAN EMPERYALİSTLERİ SADDAM'I ESİR ALDI!

14 Aralık'ta haber ajansları ABD emperyalistlerinin Irak'ta savaş hedeflerinden birine daha vardığını duyurdu. Irak'ın savaşla devrilmiş başkanı Saddam Hüseyin, Kürt peşmergelerin desteğindeki ABD işgal ordusunun özel timlerince yakalanmış, esir alınmıştı.

ABD emperyalistleri haberi sevinçle, bir medya şöleniyle duyurdular dünyaya. Verilen ve video resimleriyle desteklenen haberlere göre, Saddam doğduğu kent olan Tikrit'in yakınında bir çiftlik evinin bahçesindeki, ancak bir kişinin girebileceği gizli bir inde hiçbir direniş göstermeden yakalanmıştı. Büyük haydutlar, kendilerinin besleyip büyüttüğü, fakat bir süre sonra kontrolünü kaybettikleri küçük haydudu 7 ayı aşkın süren bir sürek avı ertesinde, kafasına 25milyon dolar ödül koyduktan sonra, nihayet ele geçirdiklerinde, "zafer"lerini, onu saç-sakal pislik içinde, yenilmiş, korku ve soru dolu gözlerle, bir atın dişlerine bakar gibi yapılan bir "muayene", saçlarında bit muayenesi resimlerini göstererek teşhir ederek kutladılar. Böylece dünyaya ne kadar "güçlü" olduklarının, ellerinden kimsenin kurtulamayacağının mesajlarını verdiler.

Biz Kuzey Kürdistan/Türkiyeli Bolşeviklerin Saddam hakkında ne düşündüğümüzü herkes biliyor. O, Irak'ta, Güney Kürdistan'da halkların celladı olan faşist bir rejimin başıydı. Onu kimi devrimciler antiemperyalist bir savaşçı olarak ilan ettiler. O gerçekte antiemperyalist filan değildi. Onun kurduğu rejim emperyalist dünyanın ayrılmaz bir parçası idi. Emperyalizmle faşist Saddam/Baas rejiminin ilişkisi, emperyalist efendilerle iş ilişkisinde onlardan kendisi için daha fazla pay isteyen, bu payı çoğaltmak için emperyalistler arası çelişmelerden de yararlanan bir işbirlikçinin ilişkisi idi. Bölgede gücünü artırmak amacıyla önce

İran'la 10 yıllık bir savaşa giren ve bu savaşta başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistlerin desteğini alan Saddam/Baas rejimi; 1991'de Kûveyt'i işgale kalktığında, ABD kontrolden çıkma eğilimi içine giren Saddam'ı 'hizaya getirme' operasyonuna girişti. Fakat bu operasyon ertesinde de tam olarak hizaya gelmeyen Saddam rejimini devirmek, bundan sonraki ABD yönetimlerinin değişmez siyaseti oldu. İçten bir darbeyle yıkma opsiyonu boş çıkınca, bu yıl ABD emperyalistleri Irak'a bir kez daha saldırdılar. Onların "terörizme karşı savaş", "Irak'a özgürlük getirme savaşı" diye adlandırdıkları savaş, gerçekte ABD emperyalistlerinin Irak üzerindeki tam egemenliklerini kurma ve Irak'ta kendilerine bağlı bir yönetim kurma savaşı idi. Saddam rejiminin kendi varlığını korumak ve sürdürmek için yürüttüğü savaş ise, faşist bir rejimin sürdürülmesi savaşıydı. Savaş iki yanlı gerici, karşıdevrimci bir savaştı. Büyük haydutla, küçük haydudun savaşıydı.

Biz bu yüzden hiçbir şekilde Saddam rejiminin yanında taraf tutmak anlamına gelen bir tavır takınmadık. Irak halklarına her iki hayduda karşı da mücadelesinin yanında olduğumuzu açıkladık.

Saddam'ın sonunda büyük haydutlar tarafından bir inde yakalanması, biz onu halkların, ezilenlerin bir insanı, bir temsilcisi olarak görmediğimiz için üzmedi! Nasıl ki büyük haydutların onu 7 aydır sürek avına rağmen yakalayamaması bizi üzmediyse!

Kuşkusuz Saddam'ı hâlâ halkların dostu, temsilcisi olarak görenler var. Ezilen insanlar içinde Saddam'ın yakalanamaması bir sevinç kaynağı, bir umut olabiliyordu. Öyle ya, dünyanın en büyük askeri makinesi, başına ölü veya diri 25 milyon dolar ödül koyduğu birini yakalayamıyordu. Bu onların gerçekte güçsüz olduğunun bir ifadesi idi. Ezilenler içinde böyle düşünenler az değildi. Şimdi böyle düşünenler açısından ortaya tabii ki moral bozan bir durum çıktı. Gerçekte nasıl ki Saddam'ın ele geçirilememesi güçsüzlüğün ifadesi değilse, onun ele geçirilmiş olması da güçlülüğün ifadesi değil! Gerçekte emperyalistler, Mao Zedung'un dediği gibi, "kâğıttan kaplandır." Onlar çok güçlü ve yenilmez görünüyorlar. Gerçekte ise güçlü görünmelerinin bir temel nedeni var: Bu dünyanın sömürülen, ezilen yığınları, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçi yığınlar, sırtlarında taşıdıkları, kene gibi kanlarını emen sömürücüleri, onların düzenini kaldırıp atmıyor! Emekçi yığınlar birleşip örgütlense, haklarını almak için ayaklansa, onun karşısında duracak tek güç yoktur. Emperyalistlerin gücü, emekçilerin sabrıdır, tevekkülüdür, kaderciliğidir! Biz bir şey yapamayız şeklindeki yanlış düşüncelerdir! Kendi dışında kurtarıcı bekleyen, yer yer Saddam gibi despotlarda kurtarıcıyı gören yanlış tavırlardadır!

Biz bunlardan bir kurtulsak, kendi gücümüzün farkına bir varsak, Saddamlara değil, kendi gücümüze güvensek, o zaman emperyalistlerin sonu görünür.

Şimdi emperyalist dünyada yine zafer türküleri söyleniyor. Irak işgal valisi Bremer'in Saddam'ı aşağılayan video görüntüleri eşliğinde yaptığı "Bayanlar ve baylar, onu yakaladık" ilanı, "terörizme karşı mücadele"de bir dönüm noktası olarak kutlanıyor. Irak'ı işgal eden ABD emperyalistleri ve onun baş destekçileri İngiliz emperyalistleri ve İspanya 'zafer'lerini kutluyor. Irak'a karşı saldırıya emperyalist çıkarları gereği karşı çıkan Almanya, Fransa, Rusya da kutlamalara mesajlarıyla katılıyor.

Şimdi ABD elinde "savaş esiri" olarak bulundurduğunu açıkladığı Saddam Hüseyin'in adalet karşısına çıkarılacağını açıklıyor. Saddam "savaş suçlusu", "insanlığa karşı suçlu" olarak mahkemeye çıkarılacak! Emperyalistler arasında şimdi pazarlık yürüyor. Nerede mahkeme edilecek, kim mahkeme edecek? Irak'ın andaki işgal gücünün kuklası durumunda olan Geçici Yönetim Konseyi ve ona bağlı olarak kurulan Savaş Suçları Mahkemesi, yargılamanın Irak'ta ve kendileri tarafından yapılmasını talep ediyor. Karar verici durumda olan ABD şimdilik "yargılamanın uluslararası hukuk kuralları" çerçevesinde yapılacağını açıklamakla yetiniyor.

Ne sahtekârlık!

Saddam savaş suçlusu, insanlığa karşı işlenmiş suçlardan sorumlu. Evet!

Fakat şimdi onu yakalayan ve yargılamak isteyenlerin, "savaş suçu", "insanlık suçu" konusunda konuşma ve yargılama hakkı var mı? Hayır. Hayır. Bin kere hayır! Saddam'ın işlediği suçların hesabını sorma hakkı, kendileri bu konuda en büyük suçlu olanlarda değil, yalnızca ezilen halklardadır! Ne yazık ki, Saddam despotu Irak'ın çeşitli milliyetlerden ezilen halklarının devrimi sonucu devrim mahkemesine çıkarılamamıştır. Ne yazık ki bu haydudu devirme, daha büyük bir haydut tarafından gerçekleştirilmiştir. Şimdi Saddam'ın çıkarılacağı mahkeme, bu ister Lahey'deki Birleşmiş Milletler'e bağlı "Savaş Suçluları Mahkemesi", ister ABD'nin oluşturacağı özel bir mahkeme, ister Irak'ta ABD denetiminde kurulan kukla mahkeme olsun, halklar nezdinde hiçbir meşruiyeti olmayan bir mahkemedir. Yenen emperyalistlerin mahkemesidir. En az Saddam'ın mahkemeleri kadar, halklara, emekçilere düşman bir mahkemedir. Bu mahkemelerin Saddam'ı yargılama hakkı yoktur.

Saddam'ın yakalanması, Irak'ta ve bütün dünyada emekçiler açısından sevinçle veya üzüntüyle karşılandı.

Sevinenler, Saddam gibi bir despotun gelinen yerde nasıl acınacak durumlara düştüğünü görerek, bir faşist despot eksildi düşüncesiyle sevindiler. Irak'ta hatta kendine komünist diyenler kutlama gösterileri yaptılar! Bunlar yanılgı ve yanlış içindedirler. Saddam'ın esir alınmasında halklar açısından sevinilecek hiçbir şey yoktur. Bu faşist despotu Irak'a güya demokrasi getirme iddiasıyla yıkanlar, gerçekte işçilerin-emekçilerin demokrasisinin, halk demokrasisinin, gerçek demokrasinin düşmanı, bütün dünya halklarının baş belasıdırlar. Saddam rejimi yerine Irak'a yerleştirecekleri rejimin

Saddam'a göre tek "üstünlüğü", Amerika'nın ve genelde emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını daha fazla güvenceye almak olacaktır. Bu yüzden bu zafer bizim zaferimiz değildir. Sevinecek bir şey yoktur.

Üzüntüyle karşılayanlar, Saddam'ı emperyalizme karşı bir savaşçı olarak gördükleri için, şimdi emperyalist işgale karşı direnişin bir sembolünün esir alınması olarak değerlendirdikleri için üzüldüler. Hatta Irak'ta binlerce insan sokaklara dökülüp, Saddam lehinde gösteriler yaptı. Bunlar da yanılgı içindedir. Ezilenler, sömürülenler, halklar açısından Saddam'ın yakalanmasında üzülecek bir şey yoktur. Daha doğrusu üzülecek tek şey, bu işi bizim kendimizin yapamamış olmasıdır. Çünkü Saddam halkların düşmanı faşist bir despottu. Efendilerine kafa tutmaya kalktı. Onlar tarafından cezalandırıldı. Olan budur. Bunda halklar açısından üzülecek bir şey yoktur.

Saddam'ın yakalanmasının Irak'ta Amerikan işgali konusunda oynayacağı rol üzerine de tartışmalar yürüyor.

Saddam'ın yakalanması kuşkusuz anti-işgal mücadelesinin sonu değil, olmayacak. Çünkü bu mücadele yalnızca Saddamcıların mücadelesi değil. Kuşkusuz Saddam'ın yakalanması, bu mücadeleyi yeniden Baasçı bir iktidar kurmak hedefiyle yürütenler açısından kısa vadede intikam eylemlerinin arttırılmasını, uzun vadede bir gerilemeyi beraberinde getirecektir. Bu anlamda ABD işgalcileri, Irak'ta kendilerine bağlı bir rejimi yerleştirme ve askerlerinin önemli bir bölümünü Irak'tan çekme konusunda biraz daha erken davranma fırsatı yakalamışlardır.

Diğer yandan Saddam'ın yakalanmasıyla birlikte, anti-işgal mücadelesinin Saddam'ı geri getirmek için mücadele olduğu için bu mücadeleden uzak duran kimi güçlerin de bu mücadeleye katılması sonucunu da beraberinde getirerek, işgalcilerin işlerini zorlaştırma olasılığı da vardır.

Gelişmeler ne olursa olsun; Irak'taki ABD-İngiliz işgaline karşı mücadele haklı bir mücadeledir.

Biz bu mücadelenin işgalcilerin derhal ve kayıtsız koşulsuz Irak'tan çekilmesi talebini destekliyoruz.

Irak'ta demokrasi, Irak'ta özgürlük, ABD işgalcilerinin ve onun işbirlikçilerinin eliyle değil, onlara karşı da devrim mücadelesiyle, devrimle kazanılacaktır.

Irak'ın bütün milliyetlerden halklarının, eşit haklar temelinde, kendi kaderlerini kendilerinin tayin ettiği şartlarda bir arada yaşamaları emperyalizmin ve işbirlikçilerinin egemenliği şartlarında mümkün değildir.

Emperyalizmin egemenliği şartlarında Irak'ı bekleyen, dinci faşist bir merkezi yönetim altında, varlıkları sürekli tehdit altında bölgesel özerk alanlar ve iç savaş benzeri durumlardır.

Bunun alternatifi emperyalizmin egemenliğine son verilen, halkların egemen olduğu bir düzendir.

Uğrunda savaşılması gereken budur.

Bizim destekleyeceğimiz mücadele budur.

16.12.2003 ○

8

MART · ADAR

YAŞASIN ULUSLARARASI PROLETER KADINLAR GÜNÜ!

BIJÎ ROJESAL Â JIN ÊN PROLETARI ÊN NAVNETEWAI!

Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz! Devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulamaz!

BOLŞEVİK PARTİZAN